

சங்கரகிரந்தாவலி.

3624
முதற்பத்தகம்.
வீ-ர-சூ-க.

உ
ஒத்தஸத்ப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத்ப்ரமஹம்ஸ பரிவிராஜகாசாரிய

ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமி

அருளிச்செய்த

அபரோகூா நுபூதி.

6022
R65(255)

இது

தஞ்சை மாநகரம்

மகா-ரா-ஸ்ரீ

வெ. குப்புஸ்வாமிராஜர் அவர்கள்
இயற்றிய தமிழராயுடன்

தஞ்சை.

வி. கோவிந்தன் & பிரதர்ஸ் அவர்களால் தமது

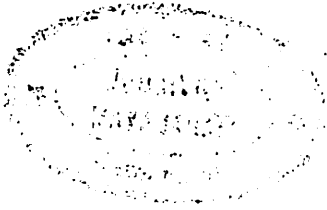
“ ஸ்ரீ வித்தியாவநோதினி முத்திராசாலையில் ”

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விசுவா வச ளு ஆனி ஸ்

இதன் விலை அரை 6.

Copy Right Registered.

இப்புத்தகம் 1867-வது ஆக்ட்டு 25-வது பிரிவுப்படி
ரிஜிஸ்தர் செய்யப்பட்டது.

புதுச்சேரி கவர்ண்மெண்டி லும்,
ரிஜிஸ்தர் செய்யப்பட்டது.

மு க வு ரை .

இக்கவியுகத்தில் சகல ஜீவர்களும் மிகத் துக்கமுடையவர்களாயிருத்தலால் எல்லோருக்கும் தம்முடைய துக்கம் நீங்கிவிடவேண்டுமென்னும் விருப்பமுண்டாகின்றது. ஆனால் சம்ஸார துக்கம் நீந்திரெளஷிதி முதலியவற்றால் ஒரு சூனம் நாழிகை மாசம் வருஷமென்றல் முதலியனவாக நியமிக்கப்பட்ட காலம்வரையில் நீங்குகிறது ; மீண்டும் வராதவண்ணம் அத்தியந்தமாக நீங்குகிற தில்லை. ஏனெனின், “ தமே விதிவா஽திமூயுமேதி நான்ய: பன்யா விவதே஽யநாய- அந்தப் பிரஹ்மத்தினையே அறிந்து மிருத்தியுவைக் கடக்கின்றான். அதனைக் கடத்தற்கு வேறு வழியில்லை” என்னும் எஜூர்வேதம் ஞானமேமோக்ஷமார்க்க மென்று கூறியிருக்கின்றது. ஆதலால் உலகினர்தம் துக்கமொழிதற்பொருட்டு அவ்வுண்மை ஞானத்தினையுணர்மாறு பரமகருணாநிதியாகிய பரமேசுவரன் இப்பூமியிலவதரித்து ஸ்ரீசங்கராசாரிய ரென்னும் காரணப்பெயரையே தமக்குப் பெயராகக்கொண்டு பிரஹ்மசூத்திரபாஷியாதி அநேக நூல்களைச் செய்து வேதத்தின் உண்மைப்பொருளை வெளிப்படுத்தினார். ஆனால் அவ்வாறு தாம் செய்த விரிந்த வேதாந்த நூல்களைப் பார்க்கச் சக்தியில்லாத மந்தமதியினராகிய ஆஸ்திகர்கள் எளிதிலுணர்மாறு அபரோக்ஷாநூபூதி, ஆத்மபோதமுதலிய அநேகப் பிரகரணக்கிரந்தங்களை வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றனர். அவையாவும் வியாக்கியானங்களுடன் ஆரியபாஷையி லிருத்தலால் அப்பாஷையைப் பயிலாத தமிழ்நாட்டு ஆஸ்திகர்களாகிய அதிகாரிகளும் அறிந்துய்யமாறு அந்நூல்களை அவ்வாசாரியர்களாது திருவாக்காகிய மூலசலோகங்களுடன் தெளிவான ஒர் தமிழ் முரையும் சேர்த்து வெளியிடவேண்டு மென்று பலர் கேட்டுக் கொண்டமையால் அந்நூல்கள் “ ஸ்ரீ சங்கரகிரந்தாவலி ” யென்னும் பெயரால் பதிப்பிக்கப்பட்டுவருகின்றன. அவற்றுள், இம்முதற்புத்தகமான அபரோக்ஷாநூபூதி சுருதிவாக்கியங்களையே சலோகமாகக் கொண்டுள்ளது. அதுபற்றியே பூர்வாசாரியர்கள் தங்கள் நூல்களில் இதனைப் பிரமாணமாகக் காட்டியிருக்கின்ற

னர். இதனை முறையாகக் கற்கும் முழுக்கூடங்கள் உடனே நிரதி
 சயாநந்தத்தை யடைதற் கையமில்லை. இவ்வபரோக்ஷாநுபூதி
 என்னால் முன்னொருமுறை தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பதிப்
 பிக்கப்பட்டிருக்கினும், இப்போது இது முன்னினும் விளக்க
 மாய் ஸ்ரீ வித்தியாரண்யஸ்வாமிகளின் உரையை யநுசரித்து
 ஒருரையெழுதப்பட்டு குறிப்புரை மூலகலோகங்களுடன் சுத்த
 மாய் இக்கிரந்தாவலியுடன் சேர்த்துப் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
 இவ்வாறு ஸ்ரீமதாசாரியர்களது மற்றைய நூல்களும் அச்சிடப்
 பட்டுவருகின்றன. இந்நூலில் எழுத்துக்குற்றம் சொற்குற்றம்
 பொருட்குற்றம் முளவாயின் அவற்றைப் பெரியோர் பொறுப்ப
 தோடு தயைசெய்து எனக்கு மறிவுறுத்துமாறு கேட்கின்றேன்.

சத்திய ஞான நந்தத் தனிப்பெரு முதலே யன்பாற்
 றத்துவ வுணர்ச்சி தோன்ற சங்கரப் பெயராற் செய்த
 மெய்த்திற நூல்க டம்மை மேவுமெய் யன்ப ரென்று
 மெத்திறத் துயரு மில்பே ரின்பவீ டெய்தா நிற்பர்.

வெ. கு.

தஞ்சைபுரிசாரதாம்ந்திரபுத்தகசாவஸ

விளம்பரம்.

தஞ்சை ஸ்ரீ வெ. குப்புல்வாமி ராஜா அவர்கள்

இயற்றிய புத்தகங்கள்.

	கூ. அ. பை
விருத்திப்பிரபாகரம் (வேதாந்தம்.) ...	4-0-0
ஸ்ரீ பாலபோதம் ஷெ ...	1-0-0
ஸ்ரீ விருத்திரத்நாவலி ஷெ ...	0-12-0
விசாரசாகரம் ஷெ இரண்டாம் பதிப்பு ...	3-0-0
தத்துவமலிமகாவாக்கிய உபதேசம் (சாந்தோக்கிய உபநிஷத்திலுள்ளது.) ...	0-2-0
தத்துவபோதம் ...	0-1-0
பேர்தாரியை என்னும் சுவர்த்தம்நிருபணம் ...	0-3-0
கிதைக்கொத்து முதற்புத்தகம் உத்தரகிதை சம்ஸ்கிருதசலோகமும் தமிழுரையும் ...	0-4-0
ஹடயோகப்பிரதிபிகை கிரந்தசலோகமும் தமிழ் விசேட உரையும் விளக்க உரையும் கூடியது ...	1-8-0
தர்க்ககௌமுதி ...	0-4-0

மேற்படியாராலியற்றப்பட்டு அச்சிலுள்ளவை.

ஸ்ரீ பஞ்சதஸ்பிரகரணம். ஸம்ஸ்கிருதசலோகங்களும் தமிழ் விசேட உரையும் டிப்பணி என்னும் விளக்கவுரையும் சேர்ந்தது.

ஸ்ரீவிசாரசந்திரோதயம் 2-ம் பதிப்பு; சுருதிப்பிரமாணங்களுடன் முன்னிலும் விசேஷமாக்கப்பட்டது.

விவேகசிந்தாமணி (வேதாந்தபரிச்சேதம்) 2-ம் பதிப்பு; நிஜகுண யோகிகளின் கன்னடவிவேகசிந்தாமணிக்கு நேராகத் திருத்தி ஆங்காங்கு வேண்டிய குறிப்புகளும் எழுதப்பட்டது.

பிரஹ்மசூத்திரம். இது தேவநாகர எழுத்தில் சூத்திரங்களும் அவ்வெழுத்திலேயே அவ்வச்சூத்திரங்களுக்கு வேண்டிய விஷயவாக்கியங்களும் தெளிவான தமிழுரையும் கருத்து உரையும் குறிப்புகளும் அமையப்பெற்றது.

ஜீவன்முத்திப்பிரகரணம். ஸ்ரீ வித்தியாரண்யசுவாமிகள் செய்த மூலத்துக்கு நேரான தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு.

சங்கரகிரந்தாவலி 2-ம் புத்தகம். ஆத்மபோதம். ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் செய்த சம்ஸ்கிருதசலோகங்களும் அதன் ஸம்ஸ்கிருத வி்யாக்கியானத்திற் கணங்கிய தமிழுரையும் குறிப்புரையும் கூடியது.

கீதைக்கொத்து. 2-ம் புத்தகம் குருகீதை.

1. வி. கோவிந்தன் அண்டு பிரதர்வ்.
ஸ்ரீ வித்தியாவிநோதினி முத்திராசாலை.
தஞ்சை.

2. சி. ச. மா. மாணிக்கவாசகம்பிள்ளை,
கூத்துக்குடி.

3. சி. ச. மா. மாணிக்கவாசகம்பிள்ளை,
22-3. இரும்புக்கடைபஜார், கொளம்பு.

இந்த மூன்று இடங்களிலும் மேற்கண்ட புஸ்தகங்களும் இதர புஸ்தகங்களும் வி. பி. மூலமாயும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். வேண்டியவர்கள் அனரயண தபால்முத்திரை அனுப்பிப் புத்தக விளம்பரம் பெற்றுக்கொள்க. வி. பி. சிலவு பிரத்தியேகம்.

ஓம்தத்ஸத்ப்ரஹ்மணே நம:

அபரோக்ஷா நுபூதி.

மங்கலம்.

(அவதாரிகை.)

अपरोक्षानुभूतिः

मङ्गलाचरणम्

(அ-கை.) இங்கு ஆசிரியர் இந்நூல் இடைபூறின்றி இனிது முடிதற்பொருட்டுத் தன்மனதிற் றன திஷ்டதேவதையின் அநு சந்தானலக்ஷணமாகிய மங்கலத்தைச் செய்து, சீடர்களுக் குப தேசித்தற்பொருட்டு அதனை நூலி னூரம்பத்திற் கூறி, தான் செய்ய விரும்பியதைப் பிரதிஞ்ஞை செய்கின்றார்:—

श्रीहरिं परमानंदमुपदेष्टारमीश्वरं ॥

व्यापकं सर्वलोकानां कारणं तं नमाम्यहं ॥ १ ॥

अपरोक्षानुभूतिर्वै प्रोच्यते मोक्षसिद्धये ॥

सद्भिरेव प्रयत्नेन वीक्षणीया मुहुर्मुहुः ॥ २ ॥

எவ்வகை யுலகி னுக்கு மேதுவாம் பூர்ண வீசன்
அவ்வுப தேசி யாய வரியினைப் பரானந் தத்தைச்
செவ்விதின் வணங்கி முத்தி சேரவே செப்பு கின்றேன்
இவ்வகை யபரோக்ஷாநுபூதியை யியற்று மேலோர்.

(இதன்பொருள்.) ஜடாஜடமாகிய எவ்வகை யுலகங்களுக்
கும் காரணனாவன் வியாபகனான ஈசுவரன். அத்தகையவுப
தேசஞ் செய்பவனாகிய பரமானந்த ஹரியைச் செவ்வையாக நமஸ்

கரித்து, முமுக்ஷுக்களாகிய மேலோர்களால் முயன்று அடிக்கடி விசாரிக்கத்தக்க ஈண்டுக் கூறப்படு மியல்பினதாய அபரோக்ஷா நுபூதியை மோக்ஷமடைதற்பொருட்டுச் சொல்லுகின்றேன் என்ற வாறு.

பிரயோஜனத்தைக் கருதாது மந்தனுக்கும் பிரவிருத்தியுண்டாகாதெனக் கருதியவராய், இந்நூலிற்குச் சர்வதுக்கரிவிருத்தியும் பரமாநந்தப்பிராப்தியுமாகிய பரமபுருஷார்த்தமே பிரயோஜனமா மென்பதை ஹரியைப் பரமாநந்தத்தை யென்னும் விசேடணங்களால் சூசிப்பித்தார். ஈசுவரனே உபதேசத்தான் ஆத்மஞானவாயிலாக அவித்தையை ஹரித்தலால் ஹரியெனப்படுவர். அரி யென்பது தற்பவம். எவ்வகையிலுக்கும் எதுவாம் பூர்ணவீசன் என்பதனால் ஜீவப்பிரஹ்மைக்கியம் விஷயமா மென்பதும் சூசிப்பிக்கப்பட்டது. தத்துவமவலியாதி மகாவாக்கிய சிரவணத்தாலுண்டாகும் பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்மத்தை விஷயஞ் செய்யும் வித்தை அபரோக்ஷாநுபூதி யெனப்படும். அஃது உத்தமாதிகாரிகளுக்கு இந்நூலைப் பார்க்குமாத்திரத்தானே உதயமாகுதலான், இந்நூலுக்கும் அப்பெயரிடப்பட்டது.

(க-உ)

(அ-கை.) மோக்ஷசாதனமாகிய வைராக்கியாதி நான்கினையும் அடையும் உபாயத்தினைக் கூறுகின்றார்:—

स्ववर्णाश्रमधर्मेण तपसा हरितोषणात् ॥

साधनं प्रभवेत्पुंसां वैराग्यादिचतुष्टयं ॥ ३ ॥

தன் வருணசிரம தர்ம (பிரஹ்மார்ப்பணமாகச் செய்யப்பட்ட கர்மாநுஷ்டானத்தினாலாகிய புண்ணிய) த்தானும், தவசினனும் (கிருச்சிர சாந்திராயணாதி பிராயச்சித்தத்தானும்), பகவானைப் பிரியப்படுத்தலானும் * வைராக்கியாதி நான்கு சாதனங்களும் புருஷர்களுக் குண்டாகின்றன.

(ங)

* சாதன சதுஷ்டயங்களுக்கு விவேகாதிக்கிரமமாக ஒன்றற்கொன்றேதுவாந்தன்மை யிருக்கினும், வைராக்கியம் அசாதாரணகாரணமா மென்பதை விளக்குதற்பொருட்டு, அஃது ஆதியிற் கொள்ளப்பட்டதென்றறிவு.

(அ-கை.) அவ்வவராக்கியாதி நான்கும் எத்தன்மையன வெனக் கூறுகின்றார்:—

ब्रह्मादिस्थावरान्तेषु वैराग्यं विषयेष्वनु ॥
यथैव काकविद्याया वैराग्यं तद्वि निमल ॥ ४ ॥

பிரஹ்மாதி ஸ்தாவராந்தமான விஷயங்களில் *காக்கையின் மலத்திலிச்சுசையில்லாததுபோல இச்சுசையில்லாதிருத்தல் நிர்மலமான வைராக்கியமாம். (சு)

(அ-கை.) இப்போது வைராக்கியத்திற்குக் காரணமாகிய விவேகத்தினைக் குறிக்கின்றார்:—

नित्यमात्मस्वरूपं हि दृश्यं तद्विपरीतम् ॥
एवं यो निश्चयः सम्यक् विवेको वस्तुनः स वै ॥ ५ ॥

§ ஆத்மசொரூபம் (திருஷ்டா) நித்தியமாம்; திருசியம் (அநாத்மசொரூபம்) அதனின் விபரீதமுடையது (அநித்தியம்) என னும் செவ்விதான நிச்சயம் எதுவோ, அதுவே வஸ்து விவேகமாம். (ஊ)

* கழுதைமுதலியவற்றின் மலத்தில் ஓர்கால் ஒருவனுக்கு ஜ்வரமுதலியபூற்றின் சாந்தியின்பொருட்டு இச்சுசை யுண்டாகும். காக்கைமலம் அங்மன மன்றாகலின் அஃது இங்குக் கொள்ளப்பட்டது. இது வாந்தியன்னமுதலியவற்றிற்கும் உபலக்ஷணமாம்.

† நிர்மலமென்பது வைராக்கியத்திற்கு விஷயங்களில் இச்சுசை யுண்டாகாதிருத்தல் எதுவாதலை யுள்ளடக்கிய விசேஷணமாம்.

§ இங்கு இஃததுமானமாம்:—ஆத்மசொரூபம் நித்தியம்; திருஷ்டா வாகலான்; எது நித்திய மன்றோ அது திருஷ்டா வன்று; கடமுதலிய வற்றைப்போல. (இது கேவலவெதிரேகியேது.) அவ்வாறே அநாத்ம சொரூபம் அநித்தியம்; திருசியமாகலின்; எது அநித்திய மன்றோ அது திருசிய மன்று; ஆத்மசொரூபம்போல. (இதுவும் கேவல வெதிரேகியேதுவாம்.)

(அ-கை.) வைராக்கியத்தின் காரியமாகிய சமமுதலியவா
றணையும் இலகூழியமாக்கிச் சமதமங்களின் இலகூணத்தைக் கூறு
கின்றார்:—

सदैव वासनात्यागः शमोऽयमिति शब्दितः ॥

निग्रहो बाह्यवृत्तानां दम इत्यभिधीयते ॥ ६ ॥

எப்போதும் வாசனை நீங்கி யிருத்தலாகிய இது சம மென்று
சொல்லப்படும். வெளி விருத்திகளை யடக்குதல் தம மெனப்
படும். (சு)

(அ-கை.) உபரதிதிதிசைகூடங்களின் இலகூணத்தைக் கூறு
கின்றார்:—

विषयेभ्यः परावृत्तिः परमोपरतिर्हि सा ॥

सहं सर्वदुःखानां तितिक्षा सा शुभा मृता ॥ ७ ॥

பிரசித்தமான சத்தாதி விடயங்களினின்றும் நீங்குதல் எது
வோ, அது பரமோபரதியாம். சகல் துக்கங்களையும் சகித்தல் எது
வோ, அது சுபமான தீதிகை யென்று மதிக்கப்படுகின்றது. (எ)

(அ-கை.) சிரத்தைசமாதானங்களின் இலகூணத்தைக்
கூறுகின்றார்:—

निगमाचार्यवाक्येषु भक्तिः श्रद्धेति विश्रुता ॥

चित्तैकाग्र्यं तु सलक्ष्ये समाधानमिति स्मृतं ॥ ८ ॥

வேதவாக்கியத்தினும் குருவாக்கியத்தினு முண்டாகும் விச
வாசம் சிரத்தை யெனக் கேட்கப்படுகின்றது. சத்தாகிய இலகூழி
யத்திலுண்டாகும் சித்தைகாகாரியம் (மனவொருமை) சமாதான
மெனக் கேட்கப்படுகின்றது. (அ)

(அ-கை.) சமாதான ஆறன் காரியவடிவ முழுக்கூடத்தன்மை
யினைக் கூறுகின்றார்:—

संसारबंधानिर्मुक्तिः कथं स्यान्मे कदा विधे ॥

इति या सुहृदा बुद्धिर्वक्तव्या सा मुमुक्षुता ॥ ९ ॥

ஈசா! சம்ஸாரயந்தரீக்கம் எனக் கெப்பொழு தெவ்வா
றுண்டா மென்னும் நல்ல திடபுத்தி யெதுவேர், அது முழு
கஷுத்துவமென்று சொல்லத்தக்கதாம். (கூ)

(அ-கை.) வைராக்கியாதி சாதனசம்பன்னனால் செய்ய
வேண்டியது யாதென்பதனைக் கூறுகின்றார்:—

उक्तसाधनयुक्तेन विचारः पुरुषेण हि ॥

कर्तव्यो ज्ञानसिद्ध्यर्थमात्मनः शुभमिच्छता ॥ १० ॥

முற்கூறிய சாதனங்களோடுகூடிய ஆத்மசுகத்தை விரும்
பும் புருஷனால் ஞானசித்தியின்பொருட்டு விசாரம் செய்யத்
தக்கதாம். (க௦)

(அ-கை.) அப்படியானால் விவேகம் அவசியமான தென்
பது எதனாலெனத் திருஷ்டாந்தத்தோடு கூறுகின்றார்:—

नोत्यद्यते विना ज्ञानं विचारेणान्यसाधनैः ॥

यथा पदार्थमानं हि प्रकाशेन विना क्वचित् ॥ ११ ॥

பிரகாசமின்றி ஓரிடத்தும் பதார்த்தவிளக்க முண்டாத
வில்லை. அதுபோல விசாரமின்றிப் பிற (கர்மாதி) சாதனங்க
ளால் ஞான முண்டாத வில்லை. (கக)

(அ-கை.) அவ்விசாரம் எத்தன்மையதெனக் கூறுகின்றார்:—

कोहं कथमिदं जातं को वा कर्त्ताऽस्य विद्यते ॥

उपादानं किमस्तीह विचारः सोऽयमीदृशः ॥ १२ ॥

யான் யார்? இவ்வுலகம் எவ்வாறுண்டாயிற்று? இதற்குக்
கர்த்தன் யாவன்? இங்கு உபாதானம் யாது? என்னும் இவ்
வியல்பிணையுடையது விசாரமாம். (கஉ)

(அ-கை.) அப்படியானால் தேகாத்மவரதியாகிய சார்வா
கன்மதம் * பிரசித்தமாயிருத்தலின் ஆத்மவிஷயமான விசா
ரம் உண்டாகாதெனக் கூறுகின்றார்:—

* இத்தேகமே கர்த்தா சகி என்றல் முதலிய சகலவிவகாரத்திற்கும்
காரண மென்பது சகல ஜனங்களுக்கும் பிரசித்தமாம்.

नाहं भूतगणो देहो नाहं चाक्षणस्तथा ॥

एतद्विद्विषणः कश्चिद्विचारः सोयमीदृशः ॥ १३ ॥

பூதகணமாகிய * தேகம் † யானல்லன் ; அவ்வாறே இந்திரியகணமும் யானல்லன் ; ‡ இவற்றின் வேறாய் § ஒருவன் யான் என்னு மியல்பினையுடையது விசாரமாம். (கக)

(அ-கை.) நான் யாரென்று கூறி இப்போது இச்சகத்து எவ்வாறுண்டாயிற்று என்பதன் உததரம் கூறுகின்றார்:—

अज्ञानप्रभवं सर्वं ज्ञानेन प्रविलीयते ॥

सङ्कल्पो विविधः कर्त्ता विचारः सोऽयमीदृशः ॥ १४ ॥

அஞ்ஞானத்தால் லுண்டாகிய எல்லாம் (நாமரூபவடிவினதாகிய உலகம்) ஞானத்தால் கெடுகின்றது; நாநாவித சங்கற்பம் கர்த்தாவா மென்றும் இயல்பினையுடையது விசாரமாம். (கச)

(அ-கை.) இப்போது உபாதானம் யாதென்பதன் சீரணயத்தினைக் கூறுகின்றார்:—

एतयोर्यदुपादानमेकं सूक्ष्मं सदव्ययम् ॥

यथैव मृद्धटादीनां विचारः सोयमीदृशः ॥ १५ ॥

கட முதலியவற்றிற்கு மண் உபாதானமாதல்போல, இவற்றிற்கு (அஞ்ஞான சங்கற்பங்களுக்கு) ஏகமும் சூக்ஷ்மமும் அவ்

* “चैतन्यविराष्टः कायः पुरुषः” அறிவோடுகூடிய காயம் புருஷன் ஆதாவது ஆத்மா” என்கிறார் பிருகஸ்பதியின் சூத்திரத்தால் தேகாகாரமாகத் திரிந்த பிருதியிலுதலிய நான்கு பூதங்களுமே ஆத்மா வென்று சார்வாகர் கூறுகின்றனர். அஃது இங்கு மறுக்கப்பட்டது.

† யான் யான் என்னும் உணர்ச்சிக்குப் பற்றுக்கோடாவது பிரத்திய கர்த்தம்.

‡ ஸ்தூலகுக்ஷ்மங்களின்.

§ ஜாதிமுதலியன விஸ்மையால் மண் வாக்குக் கெட்டாமை காட்டப்பட்டது.

வியயமு. (குறைவு நிறைவில்லாதது) மாகிய *சத்த உபாதான (உற்பத்தி திதி நாசகாரண)மா மென்னு மியல்பினது விசார மாம். (கடு)

(அ-கை.) அடிப்படியானால் அது ரியகாரணமேயன்றும்; வாக்கின் தொழில்மாத்திரமாமாயினும் ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் பேதம் வாஸ்தவமாமென் றுசங்கிததுக் கூறுகின்றார்:—

अहमेकोपि सूक्ष्मश्च ज्ञाता साक्षी सद्व्ययः ॥
तदहं नात्र सन्देहो विचारः सोऽयमीदृशः ॥ (16 ॥)

யான் எனும் சூக்ஷ்மமும், ஐயமும், தகையும் சத்தம் அவ்வியயமு மாவன்; அதவல் அது நான், இதற் சந்தேகமில்லை யென்னும் இயல்பினையுடையது விசாரமாம். (கசு)

(அ-கை.) இதே ஜீவப்பிரஹ்மம்மக்கியத்தினை அஞ்ஞானத்தினைக் காட்டுதலால் திடப்படுத்துகின்றார்:—

आत्मा विचिक्खो ह्येको देहो बहुभिरवृत्ता ॥
तथैरेक्यं प्रपश्यन्ति विद्वज्ज्ञानिमतो वरुण ॥ १७ ॥

§ ஆத்மா விஷ்கள்மும் ஏகமுமாம்; தேகமோ சரோத்திர முதலிய வெஞ் சலைகளாற சூழப்பட்டுள்ளது. அவவிரண்டற்கும் (தார்க்கிகர் முதலியோர்). ஐக்கியத்தை அறிகின்றார்கள். இதனி (இப்படி யறிவதி)னும் வேறஞ்ஞானம் யாதுளது? (கங்)

|| १७ ॥

* மூன்றுகாலத்தினும் பொய்யென்று சித்தயிக்கக்கூடாத பிரஹ்மம் சத்து.

† அசுக்கர் ராதிகளை விளக்குதலால் சேதனம் ஞானம்.

‡ இத்திரியார்த்தசம்பந்தமின்றியே நேரோ காண்கின்றதாகலின் சாக்ஷி.

§ ஜாக்கிரமுதவிய சகல அம்ஸ்தைகளிலும் பொருந்தியிருந்தலால் ஆத்மாவாம். அதற்கந்சியமான தொன்றின்மையால் ஏகமாம்.

(அ-கை.) பின்னும் விலகூணத்தன்மையினைக் கூறுகின்றார்.—

आत्मा नियामकश्चान्तर्देहो बाह्यो नियम्यकः ॥

तयोरैक्यं प्रपश्यन्ति किमज्ञानमतः परम् ॥ १८ ॥

ஆத்மா நியாமகமும் (நடத்துவதும்) பஞ்சகோசங்களுள் ளிருப்பதுமாம்; தேகம் நியமிக்க (நடத்த)ப்படுவதும் புறத்தி லுள்ளதுமாம்; அவ்விரண்டற்கும்..... (கஅ)

(அ-கை.) வேறுவிலகூணத்தன்மையினையும் கூறுகின்றார்.—

आत्मा ज्ञानमयः पुण्यो देहो मांसमयोऽशुचिः ॥

तयोरैक्यं प्रपश्यन्ति किमज्ञानमतः परम् ॥ १९ ॥

ஆத்மா ஞானமயனும், புண்ணியரூபனு மாவன்; தேகம் மாம் சமயமும் அசுசியுமாம். அவ்விரண்டற்கும்.....(கக)

(அ-கை) வேறு விலகூணத்தன்மையினைக் கூறுகின்றார்.—

आत्मा प्रकाशकः स्वच्छो देहस्तामस उच्यते ॥

तयोरैक्यं प्रपश्यन्ति किमज्ञानमतः परम् ॥ २० ॥

ஆத்மா பிரகாசிப்பவனும் சொச்ச(தெளிவுள்ளவ)னுமாவன்; தேகம் தாமச மெனப்படும். அவ்விரண்டற்கும்.....(உ0)

(அ-கை.) மீண்டும் வேறு விலகூணத்தன்மையினைக் கூறு கின்றார்.—

आत्मा नित्यो हि सद्रूपो देहोऽनित्यो ह्यसन्मयः ॥

तयोरैक्यं प्रपश्यन्ति किमज्ञानमतः परम् ॥ २१ ॥

ஆத்மா நித்தியமும் சத்துரூபமுமாம்; தேகம் அநித்திய மும் அசத்தமயமுமாம். அவ்விரண்டற்கும்..... (உக)

* இந்நூலில் இவ்வாறு புள்ளியிட்டிருக்கும் இடந்தோறும் அதற்கு முன்னுள்ள சுலோகப்பொருளின் ஈற்றிலுள்ள வாக்கியங்களைப் பொருந்தமாறு சேர்த்துப் படித்துக்கொள்ளுக.

(அ-கை) ஆத்மாவின் சுவப்பிரகாசத்தன்மையினைக் கூறுகின்றார்:—

आत्मनस्तत्प्रकाशत्वं यत्पदार्थावभासनम् ॥
नाभ्यादिदीप्तिवद्दीप्तिर्भवत्यान्ध्यं यतो निशि ॥ २२ ॥

பதார்த்தங்களை விளக்குவது யாதோ அஃது ஆத்மாவின் பிரகாசத்தன்மைபாம். * இப்பிரகாசமானது அக்கினியாதி பிரகாசங்கள் இரவில் இருளடைதலால் அவ்வகைப் பிரகாசங்களைப்போன்ற தன்று. (உஉ)

இப்போது ஆத்மாநாத்மவபேதங் காண்கின்றவர்களைப் பரிசுத்து இரண்டற்கு முள்ள பேதத்தினை விளக்குகின்றார்:—

देहोऽहमित्ययं मूढो धृत्वा तिष्ठत्यहो जनः ॥
ममायमित्यपि ज्ञात्वा घटदूषेव सर्वदा ॥ २३ ॥

கட்திருஷ்டானவ (குடத்தைக் காண்பவனைப்) போல இவ்வுடல் என்னுடையதென் நெய்ப்போது முணாந்திருந்தும், இவ்வுடலை யானெனக் கொண்டு மூடர்கள் (கிருதகிருத்தியபுத்தியினால் சம்மா) இருக்கின்றார்கள். இது பெரும் அறியாமையேயாம். (உஉ)

(அ-கை) இவ்வாறு அஞ்ஞானத்தை நிரூபித்து அதனை நிவர்த்திக்கும் ஆத்மஞ்ஞானத்தினைக் கூறுகின்றார்:—

ब्रह्मैवाहं समः शान्तः सच्चिदानन्दलक्षणः ॥
नाहं देहो ह्यसद्रूपो ज्ञानमित्युच्यते बुधैः ॥ २४ ॥

யான் சமமும் சாந்தமும் சச்சிதானந்தலக்ஷணமுமாகிய பிரஹ்மமே ; அசத்தரூபமான தேகமல்ல நென்பது அறிஞர்களால் ஞான மெனப்படுகின்றது. (உச)

* இது அக்கினியின் ஒளி, இது அவ்வொளியினின்றுமையாகிய இருள் எனப் பிரகாசமங்களைத் தனக்கு வேறுபிரகாசங்களின் அபேஷையின்றி விளக்குதலால் இது அவற்றின் பிரகாசம்போன்ற தன்றென்றார்.

(அ-கை.) அப்படியானால் நான் பிறந்தேன் இறந்தேன் என்றல் முதலிய அநேக விகாரங்களையுடைய எனக்குப் பிறவும் மத்துவம் எவ்வாறு மென்னுமிடத்துக் கூறுகின்றார்:—

॥ निर्विकारो निरासो निरवयोऽहमव्ययः ॥

नाहं देहो बसदूपो ज्ञानमित्युच्यते बुधैः ॥ २५ ॥

யான் நிர்விகாரன் (பிறப்பு முதலிய திரிபில்லாதவன்), நிராகாரன், நிரவத்தியன் (அத்தியர்த்தமாதிரி மூன்று தாபங்களுமில்லாதவன்), அவ்வியயன் (குறைவு நின்றவில்லாதவன்), * அசத்தாகிய தேகமல்லன் என்பது அறிஞர்களால் ஞான மெனப்படுகின்றது. (உரு)

(அ-கை.) மீண்டும் ஞானம் எவ்விலக்கணத்த தென்னுமிடத்துக் கூறுகின்றார்:—

॥ निरामयो निराभासो निर्विकल्पोऽहमाततः ॥

नाहं देहो बसदूपो ज्ञानमित्युच्यते बुधैः ॥ २६ ॥

யான் நிராமயன் (நோயில்லாதவன்), † நிராபாசன், நிர்விகற்பன், வியாபகன், அசத்தாகிய தேகமல்லன் என்பது அறிஞர்..... (உசு)

(அ-கை.) இதுவுமது:—

निर्गुणो भिक्त्रियो नित्यो नित्यमुक्तोऽहमच्युतः ॥

नाहं देहो बसदूपो ज्ञानमित्युच्यते बुधैः ॥ २७ ॥

* அசத்தாகிய தேகமல்லனெனப்பது அறிஞர்களால் ஞான மெனப்படுகின்றது என்று பின்னும் கூறியது புறருத்திதோஷ (கூறியது கூறலென்னும் குற்ற) மாகாதோவெனின் ஞானப்பிரதிபந்தகமாகிய புத்திமந்தத்தன்மை விபீதமுதலியவையுள்ளவனுக்குத் திடமாத பொருட்டாகவின் குற்றமாகாது.

† விருத்திவியாப்பியத்தன்மை யிருக்கினும் பலவியாப்பியத்தன்மையின்மையால் நிரபாஸன். ஆபாஸன் பலம், விருத்திவியாப்பிபலவியாப்பிகளின் லக்கணம் விகாரசாகரமுதலியவற்றிற்காண்க.

யான் நிர்க்குணன், நிஷ்கிரியன், நித்தியன், நித்தியமுக்
தன், அச்சதன் (நமுவுதலில்லாதவன்), தேகமல்லன் என்
பது. (உஎ)

(அ-கை.) இதுவுமது:—

निर्मलो निश्चलोऽनन्तः शुद्धोऽहमजरोऽमरः ॥

नाहं देहो ह्यसद्रूपो ज्ञानमित्युच्यते बुधैः ॥ २८ ॥

யான் நிர்மலன், நிச்சலன், அநந்தன், சுத்தன், அஜரன்,
அமரன், தேகமல்லன் என்பது..... (உஅ)

(அ-கை) அப்படியானால் ஆத்மா பிரத்தியக்ஷதேகமாகா
தெனின் ஆத்மாவிற்குச் சூரியத்தன்மை யுண்டாகுமென் றுசங்
கித்துக் கூறுகின்றார்:—

स्वदेहे शोभनं संतं पुरुषाख्यं च संमतम् ॥

किं मूर्खं शून्यमात्मानं देहातीतं करोषि भोः ॥ २९ ॥

மூர்க்கனே. (சூரியவாதியே)! தனது தேகத்தில் * புருஷ
னெனப்படுவதும், சோபனமும், † சுருதி ஸ்மிருதி சம்மதமான
தும், என்றுமுள்ளதும் (சர்வாதிஷ்டானமும்), தேகாதீதமு
மான ஆத்மாவைச் (ஆகாயத்தாமரைபோல்) சூரிய மென்று மதிக்கி
ன்றையா? என்னை? (மதிக்காதே யென்பது கருத்து.) (உக)

(அ-கை.) அப்படியானால் சூரியவாதிகளின் அபாவம் வாய்த்
தலாலே சூரியம் வேண்டாம். ஆனால் ஆத்மா தேகத்திற்கு
வேறான தென்பதில் பிரமாணயின்மையால் தேகமே ஆத்மாவாகு
மென் றுசங்கித்துக் கூறுகின்றார்:—

स्वात्मानं शृणु मूर्खं त्वं श्रुत्या युक्त्या च पूरुषम् ॥

देहातीतं सदाकारं सुदुर्दर्शं भवादृशैः ॥ ३० ॥

* ஆத்மா ஜாக்கிராதி அல்லது ஸ்தூலதேகாதி புரட்களில் வசித்த
லால் புருஷ னெனப்படுவன்.

† “அயமாது ப்ரஹ் இந்த ஆத்மா பிரஹ்ம்” மென்பது சுருதி.

“उत्तमपुरुषस्त्वन्व्यः உத்தமபுருஷனோ அந்நியன்” என்பது ஸ்மிருதி.

முடனே (தேகாத்மவாதியே)! † தேகாதீதமும், சத்துவடிவமும், உன்னைப்போன்ற சுருதியாசாரியசிரத்தையில்லாதவர் சளால் எவ்வாற்றானும் அறிதற்கரியதுமான சுவாத்மாவைச் சுருதியினாலும் யுக்தியினாலும் நீ கேட்பாயாக. (௩௦)

(அ-கை.) அதனையே அகம் (யான்) என்பது முதலிய ஏழு சலோகங்களாற் கூறுகின்றார்:—

अहं शब्देन विख्यात एक एव स्थितः परः ॥

स्थूलस्वनेकतां प्राप्तः कथं स्याद्देहकः पुमान् ॥ ३१ ॥

ஒன்றையுள்ள பரம் (தேகத்திற் கந்ரியமான ஆத்மா) அகம் சத்தத்தாற் பிரசித்தமாம். அநேகத்தன்மையடைந்த ஸ்தூலதேகம் எங்ஙனம் புருஷனாகும்? (௩௧)

(அ-கை.) அவ்வாத்மாவிற்கும் தேகத்திற்குமுள்ள மிகுதியான விலக்கணத்தன்மையினையே கூறுகின்றார்:—

अहं द्रष्टृतया सिद्धो देहो दृश्यतया स्थितः ॥

ममायमिति निर्देशात्कथं स्याद्देहकः पुमान् ॥ ३२ ॥

யான் திருஷ்டா (காண்பவன்) எனுந்தன்மையாற் பிரசித்தன்; தேகம் திருசியத் (காணப்படுந்) தன்மையா லுள்ளது. ஆகலின் தேகம் எங்ஙனம் புருஷனாகும்? (௩௨)

(அ-கை.) இதுவுமது.

अहं विकारहीनस्तु देहो नित्यं विकारवान् ॥

इति प्रतीयते साक्षात्कथं ॥ ३३ ॥

† “तस्माद्वा एतस्मादन्नरसमयाद्यन्तरे आत्मा अन्त अल्लது இந்த அந்நரசமயனினின்றும் இந்த அந்தராத்மா வேறு” என்னும் சுருதியினால் ஆத்மா அந்நமயதேகத்தினும் வேறாயிருத்தலின் தேகாதீத மெனப்பட்டது.

¶ அகம்சத்த மென்னும் பதம் யானென்னும் உணர்ச்சிக்கும் உபலக்ஷணமாம்.

யான் விகாரமில்லாதவன் ; தேகம் அரித்தியம் விகாரமு
டையது என்பது பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகின்றது ; ஆக
லின் தேகம் எங்ஙனம் புருஷனாகும் ? (௩௩)

(அ-கை.) இவ்வாறு யுக்தியினால் தேகாத்மாக்களின் வில
க்ஷணத்தன்மையினைக் கூறி சுருதியினாலும் கூறுகின்றார்:—

यस्मात्परमिति श्रुत्या तथा पुरुषलक्षणम् ॥

विनिर्णीतं विमूढेन कथं ॥ ३४ ॥

* எதனின் மேலானது என்னும் † அச்சுருதியினால் புருஷ
லக்ஷணம் விமூடனால் (மூடமின்றியவனால்) விசாரித்து நிறுத்தப்
பட்டது. ஆகலின் ஸ்தூலதேகம் எங்ஙனம் புருஷனாகும் ? (௩௪)

(அ-கை.) இவ்வாறு இவ்வொரு சுருதியினால்மாதிரம்
நிச்சயிக்கப்பட்டதன்று, வேறு சுருதியினாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்
டிருக்கின்றது என்று கூறுகின்றார்:—

सर्वं पुरुष एवेति सूक्ते पुरुषसंज्ञिते ॥

अप्युच्यते यतः श्रुत्या कथं ॥ ३५ ॥

வேதமென்னும் பரதேவதையால் புருஷனாகத்தத்தினும்
‡ எல்லாம் புருஷனே யென்று சொல்லப்பட்டிருந்தலால் தேகம்
எங்ஙனம் புருஷனாகும் ? (௩௫)

* “यस्मात्परतरं नापरमस्ति किञ्चिद्यस्मान्वाणीयो न ज्यायोऽस्ति कश्चित् । वृक्ष
इव स्तब्धो दिवि तिष्ठत्येकस्तेनेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वं ॥” எதனின் மேலானதும்
கீழானது மில்லையோ, எதனின் துண்ணியதும் பெரியது மில்லையோ,
எது விருக்ஷத்தைப்போல அசைவற்றதாய் ஏகமாய் வானில் நிற்கின்ற
தோ, அந்தப் புருஷனால் இவ்வெல்லாஜகத்தும் நிறைந்திருக்கின்றது”
என்பது சுருதி.

† அச்சுருதியினால் = பிரசித்தமாகிய கைத்தீரீயச்சுருதியினால்
(கைத்தீரீயம் நாராயணவல்லி).

‡ “पुरुष एवेदं सर्वं इव्वेवल्लाजकत्तम् पुருஷனே” என்பது புருஷ
குக்கம்.

(அ-கை.) வேறு சுருதியினாலும் இவ்வாறே நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கிற தென்று கூறுகின்றார்:—

அசங்: புருஷ: ப்ரோக்ஷோ பூஹாரணயகே஽பி ச ॥

அனந்தமலசங்க்ஷிஃ கயம் ॥ ௩௬ ॥

வாஜஸநேயவுபரிடதமாகிய பிரகதாரணியத்திலும் ஸுபுருஷன் அசங்கனென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால், அளவற்ற மலத்தோடுகூடிய தேக மெங்ஙனம் புருஷனாகும்? (௩௬)

(அ-கை.) அதன்கண்ணே வேறுவிதத்தாலும் தேகாத் மாக்களின் விலகூணத்தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்று கூறுகின்றார்:—

தந்நைவ ச சமாரவ்யாத: சுவயங்க்யோதிஹி பூருஷ: ॥

ஜட: பரபாகாஸ்யோஸஸூ கயம் ॥ ௩௭ ॥

ஆண்டே (பிரகதாரணியத்திற்குள்ளே) * புருஷன் சுவயங்க் சோதியென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால், மற்றொன்றால் பிரகாசிக்கப்படும் ஜடதேகம் எங்ஙனம் புருஷனாகும்? (௩௭)

(அ-கை.) இந்த ஞானகாண்டம் இருக்குக. கர்மகாண்டத்திலும் தேகாத்மாக்களின் பேதமே வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்ற தென்று கூறுகின்றார்:—

ப்ரோக்ஷோஸ்பி கர்மகாண்டேன ஹ்யாத்மா தேஹாஹ்லக்ஷண: ॥

நித்யசு தத்பலம் பங்க்தே தேஹபாதாதநந்தர்ம ॥ ௩௮ ॥

† கர்மகாண்டத்தினும் தேகவிலகூணனை ஆத்மா நித்தியனாய்த் தேகம் நீங்கிய பின்னர் அதன் பயனைப் புரிக்கின்றொன்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (௩௮)

§ “அசங்கோ ஹயம் புருஷ: இப்புருஷன் அசங்கன்” என்பது பிரகதாரணியம்.

* “அநாயம் புருஷ: சுவயங்க்யோதிஹ்வதி இங்கு இப்புருஷன் சுவயங்க் சோதியாகின்றான்” என்பது பிரகதாரணியம்.

† “யாவஜ்ஜீவமஹிஹோத்ரம் சுஹ்யாத் ஜீவீத்திருக்கும்வரை அக்கினி ஹோத்திரத்தைச் செய்யக்கடவன்” என்றல்முதலியவடிவ சித்தசக்தியைத்தரும் கர்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் வேதபாகத்தினும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்குள்ள உடமையால் சியாயசாங்கியாதிகளிலும் இத்தேகாத்மபேதமே சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்பது காட்டப்பட்டது.

(அ-கை.) அப்படியானால் இவ்வாறாகவே வேதாந்திகளுக்கு அபசித்தாந்த முண்டாமெனக் கூறுகின்றார்:—

लिङ्गं चानेकसंयुक्तं चलं दृश्यं विकारि च ॥

अव्यापकम् सद्रूपं तत्कथं स्यात्पुमानयम् ॥ ३९ ॥

§ இலங்கமும் அநேகவற்றோடுகூடியதும், சஞ்சலமும், திருசியமும், விகாரியும், அவ்வியாபகமும், அசத்துருபமுமாயிருத்தலால் அஃதெங்ஙன மிப்புருஷனாகும்? (நகூ)

(அ-கை.) இப்போது முற்கூறிய அர்த்தத்தினை உபசங்கரிக்கின்றார்:—

एवं देहद्वयादन्य आत्मा पुरुष ईश्वरः ॥

सर्वात्मा सर्वरूपश्च सर्वातीतोऽहमव्ययः ॥ ४० ॥

இவ்வாறு தேக மிரண்டற்கும் வேறாய ஆத்மாவாகிய புருஷன் § ஈசுவரனும், சர்வாத்மாவும், சர்வரூபமும், சர்வாதீதமும், யானென்னும் பிரத்தியயத்திற்கு ஆலம்பனமாக (பற்றுக்கோடாக) என்றும் அறிவுசொருபமாயிருப்பதும், அவ்வியயமாயுள்ள துமாம். (சய)

(அ-கை.) அப்படியானால் ஆத்மாவிற்குத் தேகமிரண்டற்கும் வேறாதற்றன்மையைக் கூறுதல் அநர்த்தமுடையதா மென்று கூறுகின்றார்:—

इत्यात्मदेहभागेन प्रपंचस्यैव सत्यता ॥

यथोक्ता तर्कशास्त्रेण ततः किं पुरुषार्थता ॥ ४१ ॥

§ இவ்வும்மையால் காரணசரீரமும் ிராகரிக்கப்பட்டது.

§ புருஷன் ஜீவனோ என்பதை யொழிக்க ஈசுவரனு மென்னும் அடைகொடுத்தார். ஈசுவர னென்பதற்குக் காரணமாகச் சர்வாத்மா வென்றார். அப்படியானால் அத்வைதத்திற்கு ஆணீவருமாகவின் அதனை நீக்கச் சர்வரூபமும் என்றார். அவ்வாறாயின் விகாரித்துவமுண்டாகவின் அதனை நீக்கச் சர்வாதீத மென்றார். இத்தன்மையாகவிருக்கின் பிரத்தியக்ஷமாக வேண்டுமே யெனின் பிரத்தியக்ஷமே யென்பார் யானென்றும், யானெனின் அகங்காரமே யென்பதனை நீக்க அவ்வியயமு மென்றும் கூறினார்.

இவ்வாறு ஆத்ம தேக விபாகத்தால் பிரபஞ்சத்திற்கே தர்க்கசாஸ்திரத்திற் கூறியவண்ணம் சத்தியத்தன்மை சொல்லப்பட்டது. அதனால் (பிரபஞ்சசத்தியத்தன்மையைக் கூறுதலால்) புருஷார்த்தத்தன்மையாது? (இழிந்த புருஷார்த்தத்தன்மையாம்; பயநிவிருத்தியின்மையின்; “द्वितीयाद्भिभयं भवति इरण्डாவதार्थप्यமுண்டாகின்ற” தென்னும் சருதியா லென்பது பொருள்.) (சக)

(அ-கை.) பேதஞானம் அபேதஞானத்தைக் குறித்துக் காரணமாதலின் ஆத்மதேகங்களின் விபாகத்தைக் கூறுதல் அநர்த்தமுடைய தன்றென்று கூறுகின்றார்:—

इत्यात्मदेहभेदेन देहात्मत्वं निवारितम् ॥

इदानीं देहभेदस्य ब्रह्मत्त्वं स्फुटमुच्यते ॥ ४२ ॥

இவ்வாறு ஆத்மதேகபேதத்தால் * தேகாத்மத்தன்மை நிவார்த்திக்கப்பட்டது. ¶ இப்போது தேகபேதத்தின் அசத்துத்தன்மை தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டது. (சஉ)

(அ-கை.) அதனையே கூறுவதோடு அப்பேதமும் மித்தையாமென்று திருஷ்டாந்தத்தோடு கூறுகின்றார்:—

चैतन्यस्यैकरूपत्वाद्भेदो युक्तो न कर्हिचित् ॥

जीवत्वं च मृषा ज्ञेयं रज्जौ सर्पग्रहो यथा ॥ ४३ ॥

‡ சைதன்னியம் ஏகரூபமாயிருத்தலால், எந்நிலையினும் அதற்குப் பேதம் பொருத்தமுடைய தன்று. ஜீவத்துவமும் இரஜ்ஜுவில் சர்ப்பஞானம்போல மித்தையென் றறியத்தக்க தாம். (சந)

* இதனால் சர்வாகமதம் கிராகரிக்கப்பட்டது.

¶ இப்போது பிற்பாதி சுலோகத்தால் அந்தத் தேகபேதத்தின் அசத்துத்தன்மையை அதாவது ஆத்மசத்தைக்கு வேறான சத்தையில்லாமையை விளக்கும்படி சொல்லுகின்றார்.

‡ சகல பூத பௌதிகப் பிரபஞ்சத்தின் அதிஷ்டானமாய் விளக்குவதாயிருத்தலின் சைதன்னியமாம். அது “கடம் பிரகாசிக்கேது, படம் பிரகாசிக்கிறது” என்பன முதலியவற்றில் ஒருவடிவமாயிருத்தலால் ஏகரூபமாயிருத்தலால் என்றார்.

(அ-கை) இப்போது முற்கூறிய திருஷ்டாந்தத்தினையே விவரித்து எல்லாப்பிரபஞ்சத்தின் பிரஹ்மரூபத்தன்மையினைக் கூறுகின்றார்:—

रज्ज्वज्ञानात् क्षणेनैव यद्द्रज्जुर्हि सर्पिणी ॥

भाति तद्वच्चितिः साक्षाद्विश्वाकारेण केवला ॥ ४४ ॥

இரஜ்ஜுவஞ்ஞானத்தால் (கயிற்றை யறியாததினால்) சூணத்தில் இரஜ்ஜுவானது சர்ப்பமாகத் தோற்றுவதுபோலக் + கேவலம் சித்தானது சாக்ஷாத் பிரபஞ்சவடிவமாகத் தோற்று கின்றது. (சச)

(அ-கை.) இங்கு ஏதுக்களைக் காட்டி முற்கூறியதனை முடிக்கின்றார்:—

उपादानं प्रपंचस्य ब्रह्मणोन्यन्न विद्यते ॥

तस्मात्सर्वप्रपंचोयं ब्रह्मैवास्ति न चेतरत् ॥ ४५ ॥

§ பிரபஞ்சத்தின் உபாதானம் பிரஹ்மத்தின் வேறாத நிலை; ஆதலால் இவ்வெல்லாப் பிரபஞ்சமும் பிரஹ்மமே; வேறில்லை. (சடு)

(அ-கை.) அப்படியானால் வியாப்பியவியாபகத்தன்மை வடிவ பேதமிருக்கும்கால் எப்படிப் பிரபஞ்சத்திற்குப் பிரஹ்மத்தன்மை யுளதாகுமென் றுசங்கித்துக் கூறுகின்றார்:—

व्याप्यव्यापकता मिथ्या सर्वमात्मेति शासनात् ॥

इति ज्ञाने परे तत्त्वे भेदस्यावसरः कुतः ॥ ४६ ॥

+கேவல மென்றும் விசேஷணத்தான் முன் நிலையை விடாது வேறு நிலையை யடைதலாகிப் விவர்த்தோபாதானத்தன்மையே சொல்லப்பட்டது; ஆதல் உபாதானத்துவமும் பரிணமி உபாதானத்துவமும் சொல்லப்படவில்லையென் றறியத்தக்கதாம்.

கடத்திற்கு மண்ணும் பூஷணத்திற்குப் பொன்னும் உபாதானமாதல் போலப் பிரபஞ்சத்திற்குப் பிரஹ்மம் உபாதானமாம்.

§ “ तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशस्सम्भूतः अन्त अल्लतु इन्त आत्माविनीन्तुम् आकाशमुண்டायिற்று. ” என்றல் முதலிய சுருதியினால் ஆகாயத்திசேகார்தான் பிரபஞ்சவிஸ்தாரத்திற்கு மாயையோடு கூடிய பிரஹ்மசைதன்மையத்தைவிட வேறு பரமானுக்களாவது பிரகிருதியாவது காரணவிசேஷமாகிய உபாதானம்கா தென்பது பொருள்.

तत्सर्वं यद्यमात्मा எல்லாம் ஆத்மா வென்னும் சுருதியாகிய ஈசுவ
ராஞ்ஞாபலத்தால் (ஈசன தாணைவலியால்) வியாப்பியவியாபகத்
தன்மை (உள்வெளியாந்தன்மை) மித்தையாமென்றறிந்தகாலத்
துப் பரதத்துவத்தில் பேதத்தின் அவசர மேது? இல்லை
யென்றபடி. (சசு)

(அ-கை.) அப்படியானால் பிரத்தியக்ஷமான வியாப்பிய
வியாபகத்தன்மை எப்படி மித்தையாமென் றுசங்கித்துக் கூறு
கின்றார்:—

श्रुत्या निवारितं नूनं नानात्वं स्वमुखेन हि ॥

कथं भासो भवेदन्यः स्थिते चाद्वयकारेण ॥ ४७ ॥

நிச்சயமாகச் * சுருதி தனது முகத்தானே பிரசித்த
மாய் நானாத்துவத்தை நிவர்த்திப்பதாக அத்துவயகாரணத்தில்
(‡ அபின்ன நிமித்தோபாதான காரணமான பிரஹ்மத்தில்) நிலைக்
குங்கால், அந்நியமான (வியாப்பியவியாபகத்தன்மைக்) தோற்
றம் எங்ஙனம் உண்டாகும்? (ஒருவாற்றாறு முண்டாகா தென்
பது பொருள்.) (சஎ)

(அ-கை.) அன்றியும் சுருதியில் பேததிருஷ்டிக்குத் தோ
ஷம் கேட்கப்படுதலாலும் காரணத்தைவிடக் காரியம் வேறாகாத
தேயா மென்று கூறுகின்றார்:—

दोषोपि विहितः श्रुत्या मृत्योर्मृत्युं स गच्छति ॥

इह पश्यति नानात्वं मायया वंचितो नरः ॥ ४८ ॥

மாயையினால் வஞ்சிக்கப்பட்ட நரன் இங்கு நானாத்துவத்
தைக் காண்கின்றான் “ அவன் மிருத்தியுவினின்றும் மிருத்தி

* “नेह नानास्ति किंचन इत्तु नाना வென்பது சிறிது மில்லை” யென்
பது பிரசித்த சுருதி.

‡ சிலந்தி யொன்றே தூவிற்கு உபாதானமும் நிமித்தமும் மாவதுபோ
லப் பிரஹ்ம மொன்றே பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதானமும் நிமித்தமும் யிருத்
தலால் அபின்னநிமித்தோபாதானமாம். நிமித்தமும் உபாதானமும் வேறா
காததனை அபின்னநிமித்தோபாதான மென்பர்.

யுவை யடைகின்றான்” என்னும் *விகிதசுருதியினால் பேததிருஷ்டியின் தோஷமும் கேட்கப்படுகின்றது. (சஅ)

(அ-கை.) அப்படியானால் என்ன செய்யவேண்டுமெனக் கூறுகின்றார்:—

ब्रह्मणः सर्वभूतानि जायन्ते परमात्मनः ॥
तस्मादेतानि ब्रह्मैव भवन्तीत्यवधारयेत् ॥ ४९ ॥

† பிரஹ்மமாகிய ‡ பரமாத்மாவின்னும் சகல பூதங்களு முண்டாயின. ஆதலால் இவை பிரஹ்மமே யாகின்றன வென்று நிச்சயிக்கவேண்டும். (சக)

(அ-கை) அப்படியானால் நாநா நாமரூப கர்மபேதத்தால் விகித்திரமான பூதங்கள் எப்படி ஒரு பிரஹ்மவடிவமா மென்ற சங்கித்துக் கூறுகின்றார்:—

ब्रह्मैव सर्वनामानि रूपाणि विविधानि च ॥
कर्माण्यपि समग्राणि विभर्तीति श्रुतिर्जगौ ॥ ५० ॥

சகல நாமங்களையும் வெவ்வேறுவிதமான ரூபங்களையும் சகல கர்மங்களையும் பிரஹ்மமே தரிக்கின்றதெனச் சுருதி கூறு கின்றது. (கூ)

*“मृत्योस्स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति एवं ऋण्डोऽप्यवलम्बेनैव
काष्णिकेन्द्रोऽनु अवन् मीरुत्तियुविनिन्तुम् मीरुत्तियुखव यद-
किरुन्.” இது கடவல்லியுபநிஷத்து.

† அபரிச்சின்னமாகிய.

‡ “यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति । यत्प्रयन्त्यमि-
विशन्तीति । तद्विजिज्ञासस्व । तद्ब्रह्मेति एतन्निनिन्तुम् இப்பூதங்களெல்லா முண்டாகின்றனவோ, எதனால் உண்டான பூதங்களெல்லாம் ஜீவிக் கின்றனவோ, விநாசகாலத்து எந்தப் பிரஹ்மத்தின்கண் சென்று தாதா த் மியத்தினையே யடைகின்றனவோ, அதனை ‘அது பிரஹ்ம’ மென்று அறியவிரும்புவாயாக” என்பது தைத்தீரீயசுருதி.

(அ-கை.) இங்கு உலகப்பிரசித்தமான திருஷ்டாந்தங் கூறுகின்றார்:—

सुवर्णाज्जायमानस्य सुवर्णत्वं च शाश्वतं ॥
ब्रह्मणो जायमानस्य ब्रह्मत्वं च तथा भवेत् ॥ ५१ ॥

சுவர்ணத்தினின்று முண்டானதற்குச் சுவர்ணத்தன்மை சாசுவதமாதல் போலப் பிரஹ்மத்தினின்று முண்டாகியதற்குப் பிரஹ்மத்தன்மை சாசுவதமாம். (ருக)

(அ-கை) இவ்வாறு கர்த்தா கர்மமுதலிய *காரகங்கள் ஆறினுக்கும் ஒரு அதிஷ்டானவடிவத்தன்மை சித்தித்திருக்கவும் பேதத்தைக் காண்பவர்களுக்குப் பயத்தைக் கூறுகின்றார்:—

स्वल्पमप्यंतरं कृत्वा जीवात्मपरमात्मनोः ॥
यः संतिष्ठति मूढात्मा भयं तस्यामिभाषितम् ॥ ५२ ॥

எந்த மூடாத்மாவானவன் ஜீவாத்மபரமாத்மாக்களுக்குச் சிறிதாயினும் † பேதத்தைக் கற்பித்து நிற்கின்றானோ, அவனுக்குப் பயம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (ருஉ)

(அ-கை.) அப்படியானால் ஒளியுயிருளும்போல ஒன்றற்கொன்று விரோதமான சபாவமுள்ள துவைதாத்துவைதங்களுக்கு எப்படி ஓரதிகரணத்தன்மை (ஓரிடத்திருத்தற்றன்மை) யாமென் ருசங்கித்து அவஸ்தாபேதத்தினாலா மென்று கூறுகின்றார்:—

* “ விழிகுறை யிரண்டையும் விட்ட வேற்றுமைகள் வினையான் முடியிற் காரக மெனப்பெறுங் குறையும் வினையெளி னொரோவழிக் கூடும் ”
என்னும் சூத்திரத்தாற் காரகத்தின் இலக்ஷணத்தைக் காண்க.

† “ यदा ह्यवैष एतास्मिन्नुदुरमन्तरं कुरुते अथ तस्य भयं भवति ॥ एत्थபோது இவன் இதன்கண் சிறிதேனும் பேதத்தைக் காண்கின்றானோ, அப்போது இவனுக்குப் பய முண்டாகின்றது. (பேதப்பார்வை பயத்திற்குக் காரண மென்பது பொருள்.) ” இது தைத்தீரீயசுநதி.

यत्राज्ञानाद्भवेद्वैतमितरस्तत्र पश्यति ॥

आत्मत्वेन यदा सर्वं नेतरस्तत्र चाण्वपि ॥ ५३ ॥

6092
R65(68)

* எப்போது (எந்த அஞ்ஞான தசையில்) அஞ்ஞானத்தால் துவைதம்போ லாகின்றதோ, அப்போது அந்நியன் அந்நியத்தைக் காண்கின்றான். எப்போது (ஞான தசையில்) †-எல்லாம் ஆத்மத்தன்மையை யடைகின்றதோ, அப்போது (ஞானகாலத்தில்) அந்நியன் சிறிதும் வேறொன்றை யறிகிறதில்லை; காரியத்தோடு அஞ்ஞானம் நிவிருத்தயாதலா லென்பது தாற்பரியம். ()

(அ-கை.) அப்படியானால் துவைதத்தைக் காணாவிடின் புருஷார்த்தம் யாதென், ருசங்கித்துச் சருதியினை அர்த்தத்தாற் படிக்கின்றார் :—

यस्मिन्सर्वाणि भूतानि ह्यात्मत्वेन विजानतः ॥

न वै तस्य भवेन्मोहो न च शोकोऽद्वितीयतः ॥ ५४ ॥

‡ எதில் சகலபூதங்களையும் ஆத்மாவாக அறிகின்றானோ, அந்த நிலையில் அவனுக்கு மோக முண்டாகாது; சோகமுமில்லை; அத்விதியத்தான் (இரண்டாவதின் மையான்). (ருச)

(அ-கை) சோககாரணமான துவைதமின்மையிற் பிரமாணம் கூறுகின்றார்.—

अयमात्मा हि ब्रह्मैव सर्वात्मकतया स्थितः ॥

इति निर्द्धारितं श्रुत्या बृहदारण्यसंस्थया ॥ ५५ ॥

* “यदा हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यति । एषोऽप्यनु तுவைதம்போ லாகின்றதோ அப்போது பிறன் பிறவற்றைக் காண்கின்றான்.” என்பது பிரகதாரணியசுருதி.

† “यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्त्वेन कं पश्येत् । एषोऽप्यनु இவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவே யாகின்றதோ, அப்போது எதனால் எதனைக் காண்பான்” என்பது பிரகதாரணியம்.

‡ “यस्मिन्सर्वाणि आत्मैवाभूत् विजानतः । तत्र को मोहः कश्चोऽक एकत्वमनुपश्यतः ॥ எந்த ஆத்மாவின் கண் பரமார்த்தமா யறிபவனுக்கு எல்லாப்பூதங்களும் ஆத்மாவே யாகின்றனவோ, அவ்வாத்மாவின் கண் ஐக்கியத்தைக் காண்பவனுக்கு மோக மேது? சோக மேது?” என்பது: ஈசர்வாசியசுருதி.

சர்வாத்மத்தன்மையாயுள்ள * இவ்வாத்மா பிரஹ்மமே யென்று பிரகதாரணிய மென்னும் சுருதியினால், நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. (௫௫)

(அ-கை) அப்படியானால் இவ்வுலகத்திலேயே அவற்றின் காரணமான இவ்வுலகமுளதாக எப்படி. அச்சோகாதிகளின் அபாவம் சொல்லப்படுமென்ற சங்கித்துத் திருஷ்டாந்தத்தோடு கூறுகின்றார்.—

अनुभूतोऽप्ययं लोको व्यवहारक्षमोऽपि सन् ॥

असद्गुणो यथास्वप्न उत्तरक्षणबाधतः ॥ ५६ ॥

இவ்வுலகம் அதுபவிக்கப்படுவதாயினும், விவகாரசாமர்த்தியமுடையதாயினும், சொப்பனம்போல் பிற்கணத்திற் பாதமா (மித்தையென்று நிச்சயிக்கப்படு)தலால் அசத்துவடிவமாம். ()

(அ-கை) திருஷ்டாந்தத்தினை விவரித்து முற்கூறிய நியாயத்தினை வேறிடத்தும் † அதிதேசஞ்செய்கின்றார்:—

स्वप्नो जागरणोऽलीकः स्वप्नेपि जागरो नहि ॥

द्वयमेव लये नास्ति लयोपि ह्युभयोर्न च ॥ ५७ ॥

சொப்பனம் சாக்கிரத்திற் பொய், சாக்கிரமும் சொப்பனத்திலில்லை. அவ்விரண்டும் இலயமாகிய சுழுத்தியிலில்லை. சுழுத்தி அவ்விரண்டினு மில்லை. (௫௭)

(அ-கை) முற்கூறியதனை முடித்துப் பளித்ததைக் கூறி அப்படியானால் சத்தியம் யாதெனக் கூறுகின்றார்:—

त्रयमेवं भवेन्मिथ्या गुणत्रयविनिर्मितम् ॥

अस्य द्रष्टा गुणातीतो नित्यो ह्येकश्चिदात्मकः ॥ ५८ ॥

* 'स वा अयमात्मा ब्रह्मविज्ञानमयः अन्त अल्लतु इन्त ஆத்மா பிரஹ்ம விஞ்ஞானமயன்' என்பது சுரு.கி.

† ஓரிடத்துள்ளதனை மற்றோரிடத்தும் சேர்த்துக்கொள்ளுதலை அந்நிஷேப மென்பார். யாட்டுறித்தோழுக லென்பதும் இது.

முக்குணங்களானும் ஆக்கப்பட்ட மூன்றவத்தையும் மித்
தையாம். இவற்றின் திருஷ்டா குணத்தமும், நித்தியமும், ஏக
முமாகிய சிதாத்மாவாம். (ருஅ)

(அ-கை.) அப்படியானால் அவத்தை மூன்றும் மித்தை
யாகுக; ஜீவன் சத்தியனாவனென் றுசங்கித்துத் திருஷ்டாந்
தத்தோடு கூறுகின்றார்:—

यद्वन्मृदि घटभ्रान्तिः शुक्तौ वा रजतस्थितिः ॥

तद्वद्ब्रह्मणि जीवत्वं वीक्ष्यमाणे न पश्यति ॥ ५९ ॥

மண்ணிற் கடப்பிராந்தியும், சத்தியில் வெள்ளியினிருப்பும்
போல, பிரஹ்மத்தில் ஜீவத்தன்மையானது உற்றுநோக்குங்கால்
(ஆத்மத்தன்மையாகப் பார்க்குங்கால்) காணப்படுகிறதில்லை. ()

(அ-கை.) அஞ்ஞானவஸ்தையிற் றேற்றும் ஜீவப்பிரஹ்
மபேதம் பெயர்மாத்திரமா மென்று வெகு திருஷ்டாந்தங்களாற்
கூறுகின்றார்:—

यथा मृदि घटो नाम कनके कुण्डलाभिधा ॥

शुक्तौ हि रजतख्यातिर्जिविशब्दस्तथा परे ॥ ६० ॥

மண்ணிற் கட மென்னும் பெயரும், கனகத்திற் குண்டல
மென்னும் பெயரும், சத்தியில் வெள்ளி யென்னும் பெயரும்
போலப் பிரஹ்மத்தில் ஜீவ னென்னும் பெயருளாதாம். (சு0)

(அ-கை.) ஜீவன்மாத்திரமே நாம(பெயர்)மாத்திர மன்று,
சுகல ஜகத்தும் பிரஹ்மத்தில் நாமமாத்திரமா மென்று அநேக
திருஷ்டாந்தங்களாற் கூறுகின்றார்.—

यथैव व्योम्नि नीलत्वं यथा नीरं मरुस्थले ॥

पुरुषत्वं यथा स्थानौ तद्वद्विश्वं चिदात्मानि ॥ ६१ ॥

ஆகாயத்திற் கருமையும், கானலில் நீரும், கட்டையிற் புரு
ஷத்தன்மையும் போலச் சிதாத்மாவிற் பிரபஞ்சம் தோற்று
கின்றது. (சுக)

(அ-கை.) பெயர்மாத் திரமான பிரபஞ்சத்தின் மித்தியாத் தன்மைவாசனை திடமாதற்பொருட்டு இவ்வர்த்தத்தினையே அநேக உலகதிருஷ்டாந்தங்களால் விரிக்கின்றார்:—

यथैव शून्ये वैतालो गंधर्वाणां पुरं यथा ॥

यथाकाशे द्विचंद्रत्वं तद्वत्सत्ये जगत्स्थितिः ॥ ६२ ॥

சூரியத்தில் : வேதாளம்போலும், * கந்தர்வநகரம்போலும் ஆகாயத்தில் இரட்டைச்சந்திரன்போலுமாம் உண்மையில் (சத்தியத்தில்) உலகஸ்திதி. (௬௨)

(அ-கை.) இதுவுமது.

यथा तरंगकलोलैर्जलमेव स्फुरत्यलम् ॥

पात्ररूपेण ताम्रं हि ब्रह्मांडौघैस्तथात्मता ॥ ६३ ॥

நீர் அலைமுதலியனவாகவும், தாம்பிரம் பாத்திரவடிவமாகவும் தோற்றுவதுபோல, ஆத்மத்தன்மை பிரஹ்மாண்டங்க ளாகத் தோற்றுகின்றது. (௬௩)

(அ-கை.) -உலகதிருஷ்டாந்தத்தினைக் கூறி, அப்படியானால் இந்த மித்தியாத் தன்மைவாசனையின் திடத்தன்மையினால் என்ன சித்தித்ததெனக் கூறுகின்றார்:—

घटनाम्ना यथा पृथ्वी पटनाम्ना हि तंतवः ॥

जगन्नाम्ना चिदाभाति ज्ञेयं तत्तदभावतः ॥ ६४ ॥

பிருதிவி கடமென்னும் பெயராலும், நூல் படமென்னும் பெயராலும் விளங்குவதுபோலச் சித்து ஜகத்தென்னும் பெயரால் விளங்குகின்றது. அதன் (அப்பெயரின்) அபாவத்தால் அஃது (பிரஹ்மம்) அறியத்தக்கதாம்; वाचरंभणं विकारो हि नामधेयं

* டேகத்தினால் இராஜநகரவடிவமாகக் கருமைபொன்மையா யுண் ளாவது கந்தர்வநகர மெனப்படும்.

मृतिकेत्येव सत्यं நர்மதேயமான விகாரமென்பது வாக்கின் ஆசிரய மாம், (சத்தியவஸ்துவன்று) மண்ணை சத்தியவஸ்துவா மென் னும் சுருதியினால். (சுச)

(அ-கை.) அப்படிடானால் “எங்குத் துவைதம்போலாகின் றதோ” என்றல் முதலிய சுருதியார்த்தத்தைக் காணின் அவஸ் தாத்திரய விதேகமோக்ஷங்களே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன, ஜீவன்முத்தி சொல்லப்படவில்லையே பென்றாசங்கித்துக் கூறுகின் றார்:—

सर्वोपि व्यवहारस्तु ब्रह्मणा क्रियते जनैः ॥

अज्ञानान्न विजानन्ति मृदेव हि घटादिकम् ॥ ६५ ॥

ஜனங்களால் சகல வியவகாரமும் பிரஹ்மத்தினால் செய்யப் படுகின்றது. கடமுதலியன மண்ணே யென அஞ்ஞானத்தால் அறிகிறதில்லை. (அஞ்ஞானநிலிருத்தியே ஜீவன்முத்தியாம், துவைதத்தோற்றமின்மை யன்றென்பது கருத்து.) (சுரு)

(அ-கை.) அதில் ஏதுவினைத் திருஷ்டாந்தத்தோடு கூறு கின்றார்:—

कार्यकारणता नित्यमास्ते घटमृदोर्यथा ॥

तथैव श्रुतियुक्तिभ्यां प्रपंचब्रह्मणोरिह ॥ ६६ ॥

கடத்திற்கும் மண்ணிற்கும் காரியகாரணத்தன்மை நித்தியமா யிருப்பதுபோலவே * சுருதியுத்திகளால் பிரபஞ்சத்திற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் ஈண்டுக் காரியகாரணத்தன்மை யிருக்கின் றது. (சுச)

(அ-கை.) காரியகாரணத்தன்மை வேறாகாமையினையே விளக்குகின்றார்.—

* “यथा सौम्यैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृण्मयं विज्ञातं स्यात्” செளமியனே! எப்படி ஒரு மண் திரளில் யாவும் மண்வடிவ மென்று அறியப்படுகின்ற னவோ” என்றல் முதலியன கூறல்.

யுக்த்யோ காரியகாரண களுக்கு வேற்றுமையிட்டுக்குமாயின் ஒரு காரணத்தை யறிதலால் சகல காரியங்களின் ஞானமு முண்டாகலாகா தென்பன முதலியனவாம்.

गृह्यमाणे घटे यद्वन्मृत्तिका याति वै बलात् ॥
 वीक्ष्यमाणे प्रपंचेऽपि ब्रह्मैवाभाति भासुरम् ॥ ६७ ॥

கடம் அறியப்படுங்காலத்து அத்தயந்தம் மிருத்திகை யாவதுபோல, ஆராயுங்காலத்துப் பிரபஞ்சமும் பிரமாணபே கைஷ்யின்றி விளங்கத்தக்க பிரஹ்மமாகவே விளங்குகின்றது. ()

(அ-கை.) அப்படியானால் பிரஹ்மம் விளங்குங்கால் பிர பஞ்சம் தோற்றதென் ருசங்கித்து அவஸ்தையின் பேதத்தால் இரண்டும் விளங்குமென்று திருஷ்டாந்தத்தோடு கூறுகின்றார்:-

सदैवात्मा विशुद्धोऽस्ति ह्यशुद्धोभाति वै सदा ॥
 यथैव द्विविधा रज्जुर्ज्ञानिनोऽज्ञानिनोऽनिशम् ॥ ६८ ॥

இரஜ்ஜுவானது ஞானி (இரஜ்ஜுவென் றறிந்தவர்) களுக் குப் பயத்தைத் தராததும், அஞ்ஞானி (அங்ஙனமறியார்) களுக் குச் சர்ப்பரூபமாகப் பயத்தைத் தருவதுமாக இருவகையாய்த் தோற்றுவதுபோல, ஆத்மா ஞானிகளுக்கு என்றும் சுத்தமாயும் அஞ்ஞானிகளுக்கு என்றும் அசுத்தமாய் மிருப்பதாகத் தோற்று கின்றது. (சுஅ)

(அ-கை.) அப்படியானால் ஆத்மா எப்போதுமே நிஷ்பிர பஞ்சத்தன்மையாக விளங்கின் தேகாத்மபேதம் ஏன் வர்ணிக் கப்பட்டதென் ருசங்கித்து, அவிவேகிகளுக்குத் தேகவேற்றுமை யினை யறிவித்தற்பொருட்டாம் விவேகிகளுக்கோ வியர்த்தமேயா மென்று திருஷ்டாந்தத்தோடு கூறுகின்றார்:-

यथैव मृण्मयः कुम्भस्तद्वद्देहोपि चिन्मयः ॥
 आत्मानात्मविभागोऽयं मुधैव क्रियतेऽब्रुधैः ॥ ६९ ॥

கும்பம் மண்மயமாதல்போலத் தேகமும் சின்மயமாம். இவ்வாரூக இவ்வாத்மாநாத்மவிபாகம் அவிவேகிகளால் வியர்த் தமாகவே செய்யப்படுகின்றது. (சுகூ)

(அ-கை.) இப்போது அஹிவேகிகளின் கற்பிததேகதா தாத்தியத்தினைத் திருஷ்டாந்தத்தோடு கூறுகின்றார்.—

सर्पत्वेन यथा रज्जू रजतत्वेन शुक्तिका ॥

विनिर्णीता विमूढेन देहत्वेन तथात्मता ॥ ७० ॥

இராஜ்ஜு (கயிறு) சர்ப்பத்தன்மையாகவும் சுத்தி ரஜதத் தன்மையாகவும் நிர்ணயிக்கப்படுவதுபோல ஆத்மர் தேகத்தன் மையாக மூடலால் சிச்சயிக்கப்படுகின்றது. (எய)

(அ-கை) இதுவுமது.

घटत्वेन यथा पृथ्वी प्रदत्वेनैव तंतवः

विनिर्णीता ॥ ७१ ॥

பிருதிவி கடத்தன்மையாகவும், தந்துக்கள் படத்தன்மை யாகவும் நிச்சயிக்கப்படுவதுபோல ஆத்மா.....(எக)

(அ-கை.) இதுவுமது.

कनकं कुंडलत्वेन तरंगत्वेन वै जलम् ॥

विनिर्णीता० ॥ ७२ ॥

கனகம் குண்டலத்தன்மையாகவும், நீர் அலைத்தன்மையாக வும் நிச்சயிக்கப்படுவதுபோல ஆத்மா.....(எஉ)

(அ-கை) இதுவுமது.

पुरुषत्वेन यथा स्थाणुर्जलत्वेन मरीचिका ॥

विनिर्णीता० ॥ ७३ ॥

ஸ்தாணுபுருஷத்தன்மையாகவும், கானல்ஜலத்தன்மையாக வும் நிச்சயிக்கப்படுவதுபோல ஆத்மா.....(எஊ)

(அ-கை.) இதுவுமது.

गृहत्वेनैव काष्ठानि खड्गत्वेनैव लोहता ॥

विनिर्णीता० ॥ ७४ ॥

கட்டைகள் வீடாகவும், இரும்பு கத்தியாகவும் நிச்சயிக்கப் படுவதுபோல ஆத்மா.....(எச)

(அ-கை.) அப்படியானால் வேறுவிதமாய் நிச்சயிப்பதற் காரணம் யாதெனின் அதனை யறியாமையே யென்று திருஷ்டாந் தத்தோடு பன்னிரண்டு சுலோகங்களாற் கூறுகின்றார்:—

यथा वृक्षविपर्यासो जलाद्भवति कस्यचित् ॥
तद्वदात्मनि देहत्वं पश्यत्यज्ञानयोगतः ॥ ७५ ॥

ஒருவனுக்கு நீரினால் விருகூத்தின் தலைகீழாந்தன்மைத் தோற்ற முண்டாவதுபோல, அஞ்ஞானவசத்தால் ஆத்மாவி னிடத்துத் தேகத்தன்மையைக் காண்கின்றான்.....(எடு)

(அ-கை.) இதுவுமது.

पोतेन गच्छतः पुंसः सर्वं भातीव चंचलं ॥
तद्वदा० ॥ ७६ ॥

ஒடத்திற் செல்லும் புருஷனுக்கு யாவும் சஞ்சலமுடையனவாகத் தோற்றுவதுபோல அஞ்ஞானவசத்தால்.....(எசு)

(அ-கை.) இதுவுமது.

पीतलं हि यथा शुभ्रे दोषाद्भवति कस्यचित् ॥
तद्वदा० ॥ ७७ ॥

தோஷத்தா லொருவனுக்கு வெண்மைபிற் பொன்மை தோற்றுவதுபோல அஞ்ஞானவசத்தால்.....(எஎ)

(அ-கை.) இதுவுமது.

चक्षुर्म्यां भ्रमशीलाभ्यां सर्वं भाति भ्रमात्मकं ॥
तद्वदा० ॥ ७८ ॥

சுழலு மியல்புடைக் கண்களால் யாவும் சுழல்வனவாகக் காணப்படுதல்போல அஞ்ஞானவசத்தால்(எஅ)

(அ-கை.) இதுவுமது.

அலாத்ம் அரணைநைவ வர்துலம் ஡ாதி சூர்யவத் ॥

தரூதாஃ ॥ ௩௩ ॥

கொள்ளிக்கட்டையைச் சூழ்ந்துவததெற்றானே சூரியனைப் போல வட்டம் தோற்றுவதுபோல அஞ்ஞானவசத்தால்...(எக)

(அ-கை.) இதுவுமது.

மஹத்வே சர்வஸ்தூநாமணுத்வம் ஡ாதிதூரத: ॥

தரூதாஃ ॥ ௨௦ ॥

எல்லாவஸ்துக்களின் மகத்துவமும் அதிதூரத்தான் அணுத்துவமாகக் காணப்படுவதுபோல அஞ்ஞானவசத்தால்.

(அய்)

(அ-கை.) இதுவுமது.

சூக்ஷ்மத்வே சர்வ஡ாவானாஃ சூலத்வம் சோபநைத்ரத: ॥

தரூதாஃ ॥ ௨௧ ॥

சகல வஸ்துக்களின் சூக்ருமத்தன்மையும் உபநேத்திரத்தால் (மூக்குக்கண்ணடியால்) தூலத்தன்மையாகக் காணப்படுவதுபோல அஞ்ஞானவசத்தால்.....(அக)

(அ-கை.) இதுவுமது..

காசு஡மூ ஜலத்வம் வா ஜல஡மூ ஡ி காசுதா ॥

தரூதாஃ ॥ ௨௨ ॥

பளிங்குத்தரையில் ஜலத்தன்மையாவது, ஜலபூமியில் பளிங்குத்தன்மையாவது தோற்றுவதுபோல அஞ்ஞானவசத்தால்.

(அஉ)

(அ-கை.) இதுவுமது.

யதூதூமூ மணுத்வம் ஡ி மணூ வா வ஡ிதா புமானூ ॥

தரூதாஃ ॥ ௨௩ ॥

நெருப்பில் இரத்தினத்தன்மையாவது, இரத்தினத்தில் நெருப்புத்தன்மையாவது புருஷனுக்குத் தோற்றுவதுபோல அஞ்ஞானவசத்தால்.....(அ௩)

(அ-கை.) இதுவுமது

अग्नेषु सत्सु धावत्सु सोमो धावति भाति वै ॥

तद्वदा० ॥ ८४ ॥

மேகங்களோடுங்கால், சந்திரனோடுவதாகக் காணப்படுவது போல அஞ்ஞானவசத்தால்.....(அ௪)

(அ-கை.) இதுவுமது.

यथैव दिग्विपर्यासो मोहाद्भवति कस्यचित् ॥

तद्वदा० ॥ ८५ ॥

ஒருவனுக்கு மோகத்தால் திக்குப்பிரம முண்டாவதுபோல அஞ்ஞானவசத்தால்..... (அ௫)

(அ-கை.) இவ்வாறு முற்கலோகங்களாற் கூறப்பட்ட பெருளின முடிக்கின்றார்:—

यथा शशी जले भाति चंचलत्वेन कस्यचित् ॥

तद्वदा० ॥ ८६ ॥

ஒருவனுக்குச் சலசந்திரன் சஞ்சலமுடையதாகக் காணப்படுவதுபோல அஞ்ஞானவசத்தால்.....(அ௬)

(அ-கை.) அத்தியாசத்தினைக் கூறி ஆப்புடியானால் இதன் நிவிருத்தி எதனாலுண்டாமெனின் ஆத்மஞானத்தினாலே யுண்டாமென்று கூறுகின்றார்:—

एवमात्मन्यविद्यातो देहाध्यासो हि जायते ॥

एवमात्मपरिज्ञानाह्नियते च परात्मनि ॥ ८७ ॥

இவ்வாறு ஆத்மாவினிடத்து அவித்தையினால் தேகாத்தியாச முண்டாகின்றது. அதுவே ஆத்மஞானத்தால் பரமாத்மாவில் இலயமாகின்றது.

(அ௭)

(அ-கை.) இன்னையே விரிக்கின்றார்:—

सर्वमात्मतयां ज्ञातं जगत्थावरजंगमम् ॥

अर्भावात्सर्वभावानां देहस्य चात्मता कुतः ॥ ८८ ॥

தாவரசங்஑மமாகிய சகமுழுவதும் ஆத்மாவாக உணரப் படுகின்றது. சகல பாவங் (இருப்பு) களு மில்லாதன வாகவே, தேகத்திற்கு ஆத்மத்தன்மையேது? (அஅ)

(அ-கை.) அப்படியானால் ஞானிக்கு நிஷ்பிரபஞ்சவடிவத் தன்மையிருத்தலால் எனக்குண்டாவ தென்னை? ஒருவன் புகித் தலால் மற்றொருவன் திருப்தியடைபானே யெனின் அதன்பொ ருட்டுக் கூறுகின்றார்.—

आत्मानं सततं जानन्कालं नय महाद्युते ॥

प्रारब्धमखिलं भुजन्नोद्वेगं कर्तुमर्हसि ॥ ८९ ॥

மகாமதியே, (காமாதிகளை ஜயித்தலால் உனக்கு இதமான சாதனத்தை நோக்குகிற நீ) ஆத்மாவை * இடைவிடா † தறிந்து கொண்டே காலத்தைக் கழிப்பாயாக. (பின்) பிராரத்த முழுவ தையும் புகிப்பவனாய் மனக்கலக்க மடையாதிரு. (அக)

(அ-கை.) உண்மையாகவோ பிராரத்தமே யில்லையெனின். போச மேது? போகயில்லாதாகவே மனக்கலக்ககாரண மேது? மனக்கலக்கமே யில்லையெனின் அதனை நீக்குதற்கான உபதேசம் ஏது? என்று வேதாந்தசித்தாந்தத்தின் இரகசியத்தைச் சொல் லுதற்கு ஆசாரியர் பிரதிஞ்ஞை செய்கின்றார்:—

उत्पन्नेप्यात्मविज्ञाने प्रारब्धं नैव मुंचति ॥

इति यच्चूयते शास्त्रे तच्चिरாக्रियतेऽधुना ॥ ९० ॥

ஆத்மஞான முண்டானாலும் பிராரத்தம் விடுவதில்லையெ னச் சாஸ்திரங்களில் யாது கேட்கப்படுகின்றதோ, அஃதிப் போது நிராகரிக்கப்படுகிறது. † (கூ0)

* சமுத்தி மரணபரியந்தம்.

† வேதாந்தவாக்கியங்களை விசாரித்துக்கொண்டே,

‡ சர்வவிவகாரகாரணமான அஞ்ஞானநிவிருத்தியில் பிராரத்த மில்லை யென்பது பொருள்.

(அ-கை.) அதனையே கூறுகின்றார்:—

तत्त्वज्ञानोदयादूर्ध्वं प्रारब्धं नैव विद्यते ॥

देहादीनामसत्त्वात्तु यथा स्वप्नो विबोधतः ॥ ९१ ॥

விழித்தபின் சொப்பன மில்லாததுபோலத் தத்துவஞான முதயமான * பின் தேகாதிகள் அசத்தாதலான் பிராரப்த மில்லை. (கூச)

(அ-கை.) இப்போது பிராரப்தசத்தத்தினை விரித்து முற் கூறியதனை முடிக்கின்றார்:—

कर्म जन्मांतरियं यत्प्रारब्धमिति कीर्तितम् ॥

तत्तु जन्मांतराभावात् पुंसो नैवास्ति कर्हिचित् ॥ ९२ ॥

ஜன்மாந்தர † கர்ம மெதுவோ, அது பிராரப்த மென்ப படும். அதுவோ, ஜன்மாந்தரமின்மையால் புருஷனுக்குச் சிறிது மில்லை. (கூஉ)

* இங்கு இது விஷயமாம்:— ஜ*த்தோற்றம் க. இடெளகீகம், உ. சாஸ்திரீயம், கூ. அதுபவமுள்ளது என்று மூவகைப்படும். அவற்றுள், முதலாவது பாரமார்த்திகம். இரண்டாவது அபரமார்த்திகம் அதாவது வியாவகாரிகம். மூன்றாவது பிராகிபாஸிகம். அவற்றின் சிவ்ருத்தியோ முறையே வேதாந்தசிரவணமுதலிய மூன்று, சாக்ஷாத்காரம், பிராரப்த க்ஷய மென்பவற்று லுண்டாகின்றது; வேறுவிதமா யுண்டாகிறதில்லை. அதில் இங்கு (தூலில்) கூறிய பிரதிஞ்ஞையானது தோற்றத்தை விடுதலின் அபிப்பிராயமாக வென்று அறியத்தக்கதாம்.

† கர்மம் சஞ்சிதம், ஆகாமி, பிராரப்தமென் மூவகையாம். அவற்றுள்,

க. பிற்பிறப்புக்குக் காரணமானது சஞ்சிதம்.

உ. ஈகமும் உடலற்போகத்தின் பொருட்டுச் செய்கின்றது ஆகாமி (கிரியமாணம்).

கூ. ஈகமும் உடலுக்குக் காரணமானது பிராரப்தம்.

அவற்றுள், சஞ்சிதம் ஜன்மாந்திரத்தேயாயினும் வரும் உடலுக்கு அது பிராரப்தமேயாகும். ஆதலால் இங்குப் பிராரப்தத்தினை ஜன்மாந்தர மென்றார்.

(அ-கை.) முற்கூறிய திருஷ்டாந்தத்தினால் கண்டறியாத காரணத்தோடு பிறப்பில்லாமையின் காரணம்:—

स्वप्नदेहो यथाऽध्यस्तस्तथैवायं हि देहकः ॥

अध्यस्तस्य कुतो जन्म जन्माभावे हि तत्कुतः ॥ ९३ ॥

சொப்பனதேகம்போல இத்தேகமும் அத்தியஸ்தமாம் (சுற்பிக்கப்பட்டதாம்). அத்தியஸ்தத்திற்கு ஜன்மமேது? ஜன்மமில்லையெல் பிராரப்தமேது? இல்லையென்றபடி. (கூங)

(அ-கை.) அப்படியானால் தேகாதிப் பிரபஞ்சம் “यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते எதனின்றும் இப்பூதங்களுண்டாயினவோ” என்றல் முதலிய சுருதிகளால் சத்தியமாகிய பிரஹ்மத்தினின்று உண்டாகியதாயிருத்தலின் எப்படித் தோற்றமாமெனின் கூறப்படுகின்றது:—

उपादानं प्रपंचस्य मृद्गांडस्येव कथ्यते ॥

अज्ञानं चैव वेदातैस्तस्मिन्नष्टे क विश्वता ॥ ९४ ॥

பாண்டத்திற்கு மண்போலப் பிரபஞ்சத்திற்கு அஞ்ஞானமு * முபாதானமென்று வேதாந்தங்களாற் கூறப்படுகின்றது. அது (அஞ்ஞானம்) நசிக்கின் பிரபஞ்சத்தன்மையேது? (கூச)

* காரணம் உபாதானம் நிமித்தமென இருவகைப்படும். அவற்றுள், க. உற்பத்தி.ஸ்திதிலயங்களுக்குக் காரணமாவது உபாதானம்.

௨. உற்பத்திமாத்திரத்திற்குக் காரணமாவது நிமித்தம்

இக்கு “मायांतु प्रकृतिं विद्यात् मायையினைப் பிரகிருதி யென்றீக” என்பது வேதாந்தம் (சுருதிமுடிவு-உபநிஷத்). மூலசுலோகத்தள்ள சகாரத்தால் (உம்மையால்) பிரஹ்மம் உபாதானமாம். இக்கு இது தாற்பரியமாம்:—கேவலம் பிரஹ்மமே ஜகத்காரணமாகாது; கீர்விகாரமாயிருத்தலின். கேவலம் அஞ்ஞானமும் ஜகத்காரணமன்று; ஜடமாயிருத்தலால். ஆதலால் இரண்டுங்கடியே ஜகத்காரணமாம்; “सत्यानृतं मिथुनिकरोति மெய் பொய்யிரண்டீனையும் கலக்கச்செய்கிறான்” என்னும் சுருதியினால்.

இங்குக் கூறப்பட்ட திருஷ்டாந்தத்தில் ஜலஸ்தானத்தில் பிரஹ்மமாம்; பிண்டமாக்குஞ் சாமர்த்தியசமத்தன்மையால், மண்ஸ்தானத்தில் அஞ்ஞானமாம்; மறைக்குந்தன்மைச் சாமியத்தால்,

(அ-கை.) இரண்டும் சேர்ந்தே ஜகத்காரணமா மென்பதனைத் திருஷ்டாந்தத்தோடு கூறுகின்றார்.—

यथा रज्जुं परित्यज्य सर्पं गृह्णाति वै भ्रमात् ॥
तद्वत्सत्यमविज्ञाय जगत्पश्यति मूढधीः ॥ ९.५ ॥

இரஜ்ஜுவைவிட்டு மயக்கத்தாற் சர்ப்பத்தைக் கிரகிப்பது போலச் சத்தியத்தை யறியாது மூடபுத்தியானவன் ஜகத்தைக் காண்கின்றான். (கூடு)

(அ-கை.) இப்போது எது சொல்லப்பட்டதோ அது நஷ்டமாயின் விசுவத்தன்மை யேதென்று அதனை விரித்து முற்கூறிய பிராரப்தமின்மையைத் திருஷ்டாந்தத்தோடு முடிக்கின்றார்:—

रज्जुरूपे परिज्ञाते सर्पखंडं न तिष्ठति ॥
अधिष्ठाने तथा ज्ञाते प्रपंचः शून्यतां गतः ॥ ९.६ ॥

கயிற்றிணுவத்தைக் கண்டகாலத்துச் சர்ப்பம் நிற்கவில்லை. அதுபோல அதிஷ்டானத்தை யறிந்தகாலத்துப் பிரபஞ்சம் சூழிப்பத்தன்மையை யடைகின்றது. (கூக)

(அ-கை.) முற்பாதி சுலோகத்தால் பிரபஞ்சத்தினின்மையைக் கூறி, பிற்பாதியால் அப்படியானால் ஜீவன்முத்தி வேறு விதத்தாற் பொருந்தாமையால் “अत्र ब्रह्म समस्तुते இங்குப் பிரஹ்மத்தைச் செவ்வையாய்ப் புசிக்கின்றான்.” என்னும் இவை முதலிய சுருதிகள் பிராரப்தத்தினை எதன் பொருட்டுக் கூறுகின்றனவெனின் கூறப்படுகின்றது.—

देहस्याऽपि प्रपंचत्वात् प्रारब्धावस्थितिः कुतः ॥
अज्ञानिजनबोधार्थं प्रारब्धं वक्ति वै श्रुतिः ॥ ९.७ ॥

தேகமும் பிரபஞ்சமாதலான் பிராரப்தஸ்திதி யேது? அஞ்ஞானிகளுக்கறிவித்தற்பொருட்டுப் பிராரப்தத்தைச் சுருதி கூறுகின்றது. (கூஎ)

(அ-கை.) அப்படியானால் ஞானிகளுக்கறிவித்தற்பொருட்டுச் சுருதி கூறுகின்றதெனின் சொல்லப்படுகின்றது:—

क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥

बहुत्वं तन्निषेधार्थं श्रुत्या गीतं च यत्स्फुटम् ॥ ९८ ॥

* அப்பராவரத்தை யறியவே இவனது கர்மங்கள் நசிக்கின்றன வென்று சுருதியால் வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்ட பன்மையாதோ; அது அதனை (பிராரப்தத்தை) நிஷேதிக்கும்பொருட்டாம். (கஅ)

(அ-கை.) முற்கூறிய விபரீதத்தன்மையில் பாதகத்தினைக் கூறுகின்றார்:—

उच्यतेऽज्ञैर्बलाच्चैतत् तदानर्थद्वयागमः ॥

वेदांतमतहानं च यतो ज्ञानमिति श्रुतिः ॥ ९९ ॥

அஞ்ஞர்களால் இது (பிராரப்தம்) அவிவேகசாமர்த்தியத்தினால் சத்தியமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அப்போது † இருவகைக்குற்றம் வருதலும், வேதாந்தமதத்திற்குக் கேடும் உண்

* “भियन्ते हृदयग्रन्थिश्चियन्ते सर्वसंशयाः क्षीयन्ते वास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे अப்பராவரத்தைப் பார்க்கவே இருதயக்கிரந்தி (முடிச்சு) கள் பிரிகின்றன. சகல சம்சயங்களும் சிதைகின்றன. இவன் கர்மங்களும் குறைகின்றன” என்பது சுருதி. பரம்-பிரஹ்மலோகாதிபதங்கள்; அவரம்-ஏதனிற் ருழ்ந்தனவா யிருக்கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட பிரத்தியகபின்ன பரப்பிரஹ்மம் பராவர மெனப்படும்.

† க. பிராரப்தவடிவ துவைதத்தை யங்கீரித்தலில் மோகூமின்மைப் பிரசங்க முண்டாம் என்பது ஒரு தோஷம்.

உ. மோகூமில்லாதாகவே ஞானசம்பிரதாயத்திற்குக் கேண்டாதல் வடிவினது இரண்டாவது தோஷம்.

இவை இருவகைக்குற்றம்.

டாகின்றன. ஆதலால் எதனால் ஞான முண்டாகுமோ, †அப் படிப்பட்ட சருதி கொள்ளத்தக்கதாம். (கூக)

(அ-கை.) அது இவ்வாறு இவ்வளவு நூலினால் முக்கியா திகாரிக்கு வைராக்கியாதி சாதனசதுஷ்டய பூர்வகமான வேதாந் தவாக்கியவிசாரமே பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்மாபரோக்ஷஞான வாயிலாக முக்கியமான மோக்ஷகாரண மென்று சொல்லப்பட்ட து. இப்போது பல்முறை விசாரித்தும் புத்திமந்தத்தன்மை விஷயப்பற்றுமுதலிய பிரதிபந்தத்தால் அபரோக்ஷஞானம் எவனுக்குப் பிறக்கவில்லையோ அந்த மந்தாதிகாரிக்கு நிர்க் குணப்பிரஹ்மோபாசனையே முக்கியசாதனமாமென் றபிப்பி ராயப்பட்டிச் சாதனத்தோடு தியானயோகத்தினைப் பிரதிஞானை செய்கின்றார் ஆசிரியர்:—

त्रिपंचांगान्यथो वक्ष्ये पूर्वोक्तस्य हि लब्धये ॥

तैश्च सर्वैः सदा कार्यं निदिध्यासनमेव तु ॥ १०० ॥

இனிப் பதினைந்து அங்கங்களைக் கூறுவாம். அவை யெல் லாவற்றானும் முற்கூறியதை யடையும்பொருட்டு எப்போதும் நிதித்தியாசனமே செய்யத்தக்கதாம். (க00)

(அ-கை.) மந்தாதிகாரியானவன் கர்மம் சகுணோபாசனை விசாரமென்னும் மற்றெல்லாச் சாதனங்களையும் விட்டுச் சிரத்தையோடு ஆசிரியர் உபதேசித்தவண்ணம் நிர்க்குணப்பிரஹ்மத் தினையே உபாசிக்கவேண்டும்:—

नित्याभ्यासादृते प्राप्तिर्न भवेत्साचिदात्मनः ॥

तस्माद्ब्रह्मनिदिध्यासेज्जिज्ञासुः श्रेयसे चिरम् ॥ १०१ ॥

† “ तमेव धीरो विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत ब्राह्मणः । नानुध्यायाद्ब्रह्मच्छन्दान् वाचो विग्लापनं हि तत् प्रब्रह्ममाक इच्छेत्सयुष्मन्सर्वान् । பிரஹ்மண ஞான விவேகி உபதேசத்தினாலும் சாஸ்திரத்தினாலும் ஆத்மாவை யறிந்து பின் (சாஸ்திராசாரியர்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட விஷயமுடையதும் அபரோக்ஷா நுபவபரியந்தமானதும் ஞானவிரூப்பத்தை முடிப்பதான) பிரஞானையைச் செய்கிறான் (கர்மோபாசனைகளைப் பிரதிபாதிக்கும்) வெகுசுபந்தங்களைச் சிந்திக்கலாகாது. அது (துவைதசாஸ்திரபடனம்) வாக் கிற்கு விசேஷவருத்தமே.” என்பது சருதி.

நித்தியாப்பியாச மின்றிச் சச்சிதானந்த ஆத்மாவின் அடைவுண்டாகாது. ஆதலான் ஜிஞ்ஞாச சிரேயசின் பொருட்டுத் தினமும் பிரஹ்மத்தை நிதித்தியாசனஞ் செய்யவேண்டும். (௧0௧)

(அ-கை.) அப்படியானால் எவற்றோடுகூட நிதித்தியாசனஞ் செய்தல் வேண்டுமோ அவ்வங்கங்கள் எவை யென்று விரும்பிய விடத்து அவற்றை யுத்தேசிக்கின்றார் :—

यमो हि नियमस्थगो मौनं देशश्च कालता ॥

आसनं मूलबंधश्च देहसाम्यं च दृक्स्थितिः ॥ १०२ ॥

प्राणसंयमनं चैव प्रत्याहारश्च धारणा ॥

आत्मध्यानं समाधिश्च प्रोक्तान्यंगानि वै क्रमात् ॥ १०३ ॥

க. இயமம், உ. நியமம், ன. தியாகம், ச. மெளநம், ஞ. தேசம், ஈ. காலம், எ. ஆசநம், அ. மூலபந்தம், க. தேகசமத்துவம், ௧0. பார்வைநிலை, ௧௧. பிராணாயாமம், ௧௨. பிரத்தியாகாரம், ௧௩. தாரணை, ௧௪. ஆத்மத்தியானம், ௧௫. சமாதி என அங்கங்கள் கிரமமாகச் சொல்லப்பட்டன. (௧0௨-௧0௩)

(அ-கை.) இப்போது இவற்றின் ஒவ்வொன்றற்கும் உத்தேசக்கிரமமாக் லக்ஷணம் கூறுகின்றார் :—

सर्वं ब्रह्मेति विज्ञानादिन्द्रियभ्रामसंयमः ॥

यमोऽयमिति संप्रोक्तोऽभ्यसनीयो मुहुर्मुहुः ॥ १०४ ॥

சர்வம் பிரஹ்ம மென்னும் விஞ்ஞானத்தால் இந்திரியசமூகத்தை யடக்குதல் இயம மெனப்படும். இஃது அடிக்கடி அப்பியசிக்கத்தக்கதாம். (௧0௪)

(அ-கை.) இவ்வாறு இயமத்தினை இலக்ஷியமாக்கி நியமத்தினை இலக்ஷியமாக்குகின்றார் :—

सजातीयप्रवाहश्च विजातीयतिरस्कृतिः ॥

नियमो हि परानंदो नियमात्क्रियते बुधैः ॥ १०५ ॥

* சஜாதீயப்பிரவாகமும் விஜாதீயதிரஸ்காரமும் நியம மாம். நியமத்தினால் விவேகிகளாற் பரமாநந்தம் செய்யப்படு கின்றது. (க0டு)

(அ-கை.) இப்போது மூன்றாவதாகிய தியாகத்தினை இலக்ஷியமாக்குகின்றார் :—

त्यागः प्रपंचरूपस्य चिदात्मत्वावलोकनात् ॥

त्यागो हि महतां पूज्यः सद्यो मोक्षमयो यतः ॥ १०६ ॥

சிதாத்மத்தன்மை யநுசந்தானத்தால் பிரபஞ்சரூபத்தை விடுதல் எதுவோ, அது தியாகமாம். அது அநுசந்தானகாலத் திலேயே மோக்ஷமய மாதலால் மகத்துக்களால் பூஜிக்கப்படுவ தாம். (க0சு)

(அ-கை.) இனி மௌநத்தினை இலக்ஷியமாக்குகின்றார் :-

(அ-கை.) ஒருவகை மௌநத்தினைக் கூறி வேறுவகை யாக மௌநத்தினைக் கூறுகின்றார் :—

यस्माद्वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह ॥

यन्मौनं योगिभिर्गम्यं तद्भवेत्सर्वदा बुधः ॥ १०७ ॥

वाचो यस्मान्निवर्तते तद्वक्तुं केन शक्यते ॥

प्रपंचो यदि वक्तव्यः सोपि शब्दविवर्जितः ॥ १०८ ॥

इति वा तद्भवेन्मौनं सतां सहजसंज्ञितम् ॥

गिरामौनं तु बालानां प्रयुक्तं ब्रह्मवादिभिः ॥ १०९ ॥

எதனினின்றும் வாக்கானது மனதோடு அடையாது திரும்புகின்றதோ, எம்மௌநம் யோகிகளா லடையத்தக்கதோ, அஃ தாகவேண்டு மெப்போதும் அறிஞன் என்பதேனும், அல்லது வாக்கு எதனினின்றும் நிவர்த்தியாகின்றதோ, அதனைச் சொல்ல

* ஓரினமாகிய ஆத்மாகார விருத்தியின் தொடர்பும், வேற்றினமாகிய அநாத்மாகார விருத்தியின் நீக்கமும் நியமமாம்.

எவரால் முடியும்? * பிரபஞ்சஞ் சொல்லப்படுமாயின், அதுவும் சத்தமின்றியதாம் என்பதேனும் சத்துக்களிடத்துப் பிரசித்தமாகிய மௌனமாம். வாக்குமௌநம் சிறுவர்களுக்கா.மென்று பிரஹ்மவாதிகளால் சொல்லப்படுகின்றது. (க௦௭-௧௦௮-௧௦௯)

(அ-கை.) இப்போது தேசத்தினை இலக்ஷியமாக்குகின்றார்:—

आदावन्ते च मध्ये च जनो यस्मिन्न विद्यते ॥

येनेदं सततं व्याप्तं स देशो विजनः स्मृतः ॥ ११० ॥

ஆதியிலும், அந்தத்திலும், மத்தியிலும் எதில் ஜனங்களிருப்பதில்லையோ, எதனால் இது (உலகம்) எப்போதும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அத்தேசம் நீர்ஜனப்பிரதேச மெனப்படும். (௧௧௦)

(அ-கை.) இனிக் காலத்தினை இலக்ஷயிக்கின்றார்:—

कलनात्सर्वभूतानां ब्रह्मादीनां निमेषतः ॥

कालशब्देन निर्दिष्टो ह्यखंडानंद अद्वयः ॥ १११ ॥

பிரஹ்மாமுதலியோரின் நிமிஷமுதல் சகல பூதங்களின் சிருஷ்டிஸ்திதி லயங்களுக்காதாரமாயிருத்தலால், அகண்டாநந்த அத்வயம் (பிரஹ்மம்) கால சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகின்றது.

(அ-கை.) ஆசனத்தினை இலக்ஷயிக்கின்றார்:—

सुखेनैव भवेद्यस्मिन्नजस्रं ब्रह्मचिंतनम् ॥

आसनं तद्विजानीयान्नेतरत्सुखनाशनम् ॥ ११२ ॥

* சப்தப்பிரவிருத்திமித்த மில்லாமையால் பிரஹ்மம் வாக்கிற்கு விஷயமாகாததுபோல நாம ரூப ஜாதியாகி பிரபஞ்சமும் சத்து அல்லது அசத்து என்றல் முதலியனவாகச் சொல்லக்கூடாமையின் வாக்கிற்கதீதமாம். முற்கூறிய மௌநம் பதினான்காவதங்கமாகிய தியானமாகத்தோற்றுக்கின்றதெனச் சங்கை யுண்டாமெனக் கருதி இவ்விரண்டாம் மௌநம் சொல்லப்பட்டது.

பிரசித்தமான பிரஹ்மரூப மௌநம் ஆகவேண்டும்.

* எந்தச் சகவடிவப் பிரஹ்மத்தில் கர்த்தவ்விய அகர்த்தவ் வியசிந்தனம் உண்டாகாதோ, அது நித்தியப் பிரஹ்மாசன மென் றறியத்தக்கதாம். மற்றவை சகாசன மன்று; சுகத்தைக் கெடுப்பனவாம். (ககஉ)

(அ-கை.) பிரசங்கத்தால் (தொடர்பாட்டால்) ஆசனவி சேஷத்தினை இலக்ஷயிக்கின்றார் :—

सिद्धं यत्सर्वभूतादिविश्वाधिष्ठानमव्ययम् ॥

यस्मिन् सिद्धाः समाविष्टास्तद्वै सिद्धासनं विदुः ॥ ११३ ॥

யாது சகல பூதாதிஜகத்திற்கும் அதிஷ்டானமான அவ் வியயமோ, அது சித்தமாம். அல்லது எதன்கண் சித்தர்கள் † செவ்வையா யிருக்கின்றார்களோ, அது சித்தாசனமா மென் றறிக. (ககஉ)

(அ-கை.) இனி மூலபந்தத்தினை இலக்ஷயிக்கின்றார் :—

यन्मूलं सर्वभूतानां यन्मूलंचित्तबंधनम् ॥

मूलबंधः सदा सेव्यो योग्योसौ राजयोगिनाम् ॥ ११४ ॥

யாது சகல பூதங்களுக்கும் மூல (காரண)மோ, சித்தத்தின் பந்தனம எதற்குக் காரணமோ, அது (பிரஹ்மம்) என்றும் சேவிக்கத்தக்க மூலபந்தமாம். இஃது இராஜயோகிகளுக் குரிய தாம். (ககச)

(அ-கை.) இப்போது தேகசமத்தன்மையை இலக்ஷயிக் கின்றார் :—

अंगानां समतां विद्यात्समे ब्रह्मणि लीयते ॥

नोचेन्नैव समानत्वमृजुत्वं शुष्कवृक्षवत् ॥ ११५ ॥

* அல்லது தானேயா யிருக்கின்றார்களோ.

† இது வித்தியாரணியஸ்வாமிகளின் வியாக்கியானாநுசார உரை வேறு உரை இஃதாம் :—

எதன்கண் இடைவிடாப் பிரஹ்மசிந்தனம் சுகமாகவே யுண்டாகு மோ அது (தக்க) ஆசன மென்றறியத்தக்கதாம்; மற்றவை சுகத்தைக் கெடுப்பனவாம்; ஆசன மன்று.

* அங்கங்களின் சமத்தன்மையை யறியின், அங்கங்களின் விஷமத்தன்மை சமமாகிய பிரஹ்மத்தில் ஒடுங்கும். ஒடுங்கவில்லையாயின் (சமமாகிய பிரஹ்மரூபமாக நிற்கவில்லையாயின்) உலர்ந்த விருக்ஷம்போல் அங்கங்களின் சரளத்தன்மை (நேர்மை) சமானத்தன்மை (தேகசமானத்துவ) மாகாது. (ககரு)

(அ-கை.) இப்போது பார்வையின் நிலையினை இலக்ஷயிச்சின்னார் :—

दृष्टिं ज्ञानमयीं कृत्वा पश्येद्ब्रह्ममयं जगत् ॥

सा दृष्टिः परमोदारा न नासाप्रावलोकिनी ॥ ११६ ॥

திருஷ்டியை (அந்தக்கரணவிருத்தியை) ஞானமாக (அகண்ட பிரஹ்மாகாரவிருத்தியாக) ஃ செய்து ஜகத்தைப் பிரஹ்மமயமாகக் காண்க. அதுவே பரம உதாரமான திருஷ்டி (பார்வையிலை) யாம். நாசிநுனியைப் பார்த்தல் திருஷ்டி யன்று.

(அ-கை.) அப்படியானால் இவ்வாறிருக்கினும் பிரவிருத்தி நிமித்தமின்மையால் இந்திரியத்திற்கு விஷயமாகாத பிரஹ்ம வடிவத்தன்மையாகப் பிரத்தியக்ஷமாய் ஜகத்தைக் காணுதல் எப்படியாகும் என்னும் அசுவாரசியத்தினால் வேறு பக்ஷத்தாற் கூறு கின்றார் :—

दृष्टदर्शनदृश्यानां विरामो यत्र वा भवेत् ॥

दृष्टिस्तत्रैव कर्त्तव्या न नासाप्रावलोकिनी ॥ ११७ ॥

அல்லது † காண்பான் காட்சி காணப்படுபொருள் என்ப வற்றின் இலயம் யாண்டுண்டாகின்றதோ, ஆண்டே திருஷ்டி (அந்தக்கரண விருத்தி) வைக்கத்தக்கதாம். நாசிநுனியைப் பார்த்தல் திருஷ்டி யன்று. (ககஎ)

* பிரஹ்மத்தி லத்தியஸ்தமான ஸ்வபாவவிஷமக்களாகிய அங்கங்களின் அதிஷ்டான சமத்தன்மைத்திருஷ்டியினால் சமத்தன்மையை.

† காண்பான்முதலியன கேட்பான்முதலிய எல்லாத்திரிபுடிகளுக்கும் உபலக்ஷணம்.

(அ-கை.) இனிப் பிராணாயாமத்தினை இலக்யயிச்சினுர் :-

चित्तादिसर्वभावेषु ब्रह्मत्वेनैव भावनात् ॥

निरोधः सर्ववृत्तीनां प्राणायामः स उच्यते ॥ ११८ ॥

* சித்தமுதலிய சர்வ பாவங் (இருப்பு) களிலும் பிரஹ்மத் தன்மையாகவே பாசித்தலாற் சகல விருத்திகளையும் நிரோதித்த லெதுவோ, அது பிராணாயாம மெனப்படும். (ககஅ)

(அ-கை.) இப்பிராணாயாமத்தினை அரைச்சலோகத்தால் தன்னபிப்பிராயப்படி இரேசகமுதலிய மூன்று பிரிவாக இலக்ய யிக்கினுர் :-

निषेधनं प्रपंचस्य रेचकाख्यः समीरणः ॥

ब्रह्मैवास्मीति या वृत्तिः पूरको वायुरीरितः ॥ ११९ ॥

பிரபஞ்சத்தை நிஷேதித்தல் இரேசகமென்னும் வாயுவாம். பிரஹ்மமே யானென்னும் விருத்தியாதோ, அது பூரகவாயு வெ னப்படும். (ககக)

(அ-கை.) கும்பகத்தினைக் கூறி, அப்படியானால் இம்மூவ கைப் பிராணாயாமமும் ஓரிடத்தும் கேட்கப்படவில்லையே யென் னும் விருப்பத்து அதில் அதிகாரியினை அரைச்சலோகத்தாற் கூறுகினுர் :-

ततः सद्वृत्तिनैश्वर्यं कुम्भकः प्राणसंयमः ॥

अयं चाऽपि प्रबुद्धानामज्ञानां घ्राणपीडनम् ॥ १२० ॥

அதன்பின், அவ்விருத்தியின் நிச்சலத்தன்மை கும்பகப் பிராணாயாமமாம். இது விவேகிகளுக்காம். மூக்கைப் பீடித்தல் அஞ்ஞர்களுக்குத் தகுதியாம். (க20)

*பிராணன். சித்தத்தின் வசத்தாயிருத்தவின் சித்தநிரோதத்தினு லேயே பிராணநிரோத முண்டாம். அதுவே இங்குக் கொள்ளப்பட்டது.

(அ-கை.) இனிப் பிரத்தியாகாரத்தினை இலக்ஷயிக்கின்றார்:-

विषयेष्वात्मतां दृष्ट्वा मनसाश्चिति मज्जनं ॥

प्रत्याहारः सविज्ञेयोऽभ्यसनोयो मुमुक्षुभिः ॥ १२१ ॥

* விஷயங்களில் ஆத்மத்தன்மையை யறிந்து மனம் † சித் தில் அழுந்துதல் பிரத்தியாகார மென்று அறியத்தக்கதாம். அது முமுக்ஷுக்களால் அப்பியசிக்கத்தக்கதாம். (கஉக)

(அ-கை-) தாரணையை இலக்ஷயிக்கின்றார்:—

यत्र यत्र मनो याति ब्रह्मणस्तत्र दर्शनात् ॥

मनसो धारणं चैव धारणा सा परा मता ॥ १२२ ॥

எங்கெங்கு மனஞ் செல்லுகின்றதோ, அங்கங்குப் † பிரஹ் மத்தைக் காண்டலால் மனதை நிறுத்துதல் எதுவோ அது § மேலாகிய தாரணை யென்று மதிக்கப்படுகின்றது. (கஉஉ)

(அ-கை.) ஆத்மத்தியானத்தினை இலக்ஷயிக்கின்றார்:—

ब्रह्मैवास्मीति सद्ब्रह्मत्या निरालंबतया स्थितिः ॥

ध्यानशब्देन विख्याता परमानंददायिनी ॥ १२३ ॥

பிரஹ்மமே யான் என்னும் ¶ சத்விருத்தியினால் § பிராலம் பத்தன்மையாக நின்றல் எதுவோ, அது பரமானந்தத்தைத் தரு வதாய்த் தியானசத்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றது. (கஉங)

(அ-கை.) இனிக் கடைசியான சமாதிவடிவ பதினைந்தா வது அங்கத்தினை இலக்ஷயிக்கின்றார்:—

निर्विकारतया वृत्त्या ब्रह्माकारतया पुनः ॥

वृत्तिविस्मरणं सम्यक् समाधिर्ज्ञानसंज्ञकः ॥ १२४ ॥

* கடமுதலிய அல்லது சத்தமுதலிய விஷயங்களில் உடன்பாடு எதிர்மறைகளால் ஆத்மத்தன்மைபை.

† நாமரூபக்கிரியைகளின் அநுசந்தானமின்றிச் சிற்சொருபமாக நிலைத் தல்.

‡ நாமமுதலியவற்றின் உபேக்ஷயால் சத்தாதிமாத்திரமான பிரஹ் மத்தை.

§ ஆறாதாரங்களின் ஒன்றண்கண் வைத்தலாகிய தாரணை பிரசித்த மானதாயினும் இங்குச் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணமுடைய தாரணை தத்துவ ஞானமுடைபோரால் மதிக்கப்பட்ட மேலானதாம்.

¶ வேறு பிரமானங்களால் பாதிக்கப்படாத விருத்தியினால்.

§ தேகாதி யநுசந்தானமின்றியதன்மை.

* நிர்விகாரத்தன்மைவிருத்தியினால் மீண்டும் பிரஹ்மா காரத்தன்மையாகச் § செவ்வனே தியேயாகாரவிருத்தி சூநியமா யிருத்தல் (துவைதாநுசந்தான மின்மை) எதுவோ, அது ஞானமெனப் பெயரிய § சமாதியாம். (கஉச)

(அ-கை) இப்போது எதன் பொருட்டு அங்கத்தோடு இந்நிதித்தியாசனம் சொல்லப்பட்டதோ அதனைக் கூறுகின்றார்:—

इमं चाकृतिमानंदं तावत्साधुः समभ्यसेत् ॥

वश्यो यावत्क्षणात्पुंसः प्रयुक्तः सन्भवेत्स्वयम् ॥ १२५ ॥

இந்தச் சுவசொரூபநந்தத்தை, விளக்கும். ¶ நிதித்தியாசனமும், எந்தக்ஷணம் வரையில் புருடன் லக்ஷியத்தில் பொருத்தப்பட்டவனாய்த் தானே வசிய (தன்மய) னுகின்றானோ, அது வரையிற் செவ்வையாக அப்பியசிக்கப்படவேண்டும். (கஉரு)

(அ-கை.) இவ்வாறு அப்பியசிக்கப்பட்டதின் பயனைக் கூறுகின்றார்:—

ततः साधननिर्मुक्तः सिद्धो भवति योगिराट् ॥

तत्स्वरूपं न चैतस्य विषयो मनसो गिराम् ॥ १२६ ॥

அதன்பின் சாதன மின்றியவனாய் யோகீசுவரன் சித்த னுகின்றான், இந்த யோகிக்கு அதுவே (வேதாந்தப்பிரசுத்த பிரஹ்மமே) சொரூபமாம்; இவனுடைய மனத்திற்கும் வாக்கிற்கும் விஷயமாதலில்லை. (கஉசு)

(அ-கை-) இச்சமாதியந்தமான யோகம் பெரும்பய னுடையதாயினும் இலேசான தென்று அநாதரஞ் செய்யலாகா தென்று இரண்டு சலோகங்களாற் கூறுகின்றார்:—

समाधौ क्रियमाणेषु विघ्नान्यायाति वै बलात् ॥

अनुसंधानराहित्यमालस्यं भोगलालसं ॥ १२७ ॥

* விஷயாநுசந்தானமின்றிய அந்தக்கரணவிருத்தியினால் § செவ்வனே-பிரபஞ்சசம்ஸ்காரமின்றி.

§ “समाधिः संविदुत्पत्तिः परजीवैकतां प्रति परलौकिकीयतां प्रति” குறித்து ஞானமுண்டாதல் சமாதியாம்.” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

¶ உம்மையால் புத்திக்கியுன்ற வேதாந்தவிசாரமும் கொள்ளப் படும்.

लयस्तमश्च विक्षेपो रसास्वादश्च शून्यता ॥

एवं यद्विभवाहृत्यं त्याज्यं ब्रह्मविदा शनैः ॥ १२८ ॥

சமாதிரி செய்யுங்கால் விக்கினங்கள் வலிய வரும். அது சந்தானமின்மை, ஆலசியம், போகவிச்சை, இலயம் (நித்திரை), * தமசு, † விக்கேபம், ‡ ரஸாஸ்வாதம், § குநியத்துவம். என்று இவ்வாறு வரும் விக்கினமிகுதியைப் பிரஹ்மவித்துக்கள் மெல்ல விடவேண்டும். (கஉ௭-கஉ௮)

(அ-கை.) விருத்தியை பந்தமோகூகாரணமா மென்று கூறுகின்றார் :—

भाववृत्या हि भावत्वं शून्यवृत्या हि शून्यता ॥

ब्रह्मवृत्या हि पूर्णत्वं तथा पूर्णत्वमभ्यसेत् ॥ १२९ ॥

§ பாவவிருத்தியினால் பாவத்துவமும், குநிய (அபாவ) விருத்தியினால் குநிய (ஜட) த்துவமும் உண்டாவது உலகப்பிர சத்தம். அதுபோலப் பிரஹ்மவிருத்தியினால் பூரணத்துவம் உண்டாவது ஞானிகளிடத்துப் பிரசத்தம். ஆதலால் பூரணத் தன்மையை அப்பியசிக்கவேண்டும். (கஉ௯)

(அ-கை.) அதில் பிரஹ்மவிருத்தியைத் துதித்தற்பொ ருட்டுப் பிர விருத்திகளை நிந்திக்கின்றார் :—

ये हि वृत्ति विहायैनां ब्रह्माख्यां पावनीं परां ॥

वृथैव ते तु जीवति पशुभिश्च समा नराः ॥ १३० ॥

எவர்கள் இந்த மேலான பரிசுத்தமாகிய பிரஹ்ம மென் னும் விருத்தியை விடுகின்றார்களோ, அப்பசுக்களுக்குச் சம, மான நரர்கள் வீணாகவே ஜீவிக்கின்றார்கள். (க௩௦)

* தமசு-காரியாகாரிய அவ்வேகம்.

† விக்கேபம்-விஷயம் தோற்றுதல்.

‡ ரஸாஸ்வாதம்-தன்னியன் யானென்றல்முதலிய ஆநந்தவடிவவிரு த்தி.

§ குநியத்துவம் கஷாயம் அதாவது ராகத்துவேஷாதி தீவிரவாச னையினால் சித்தம் ஸ்தம்பித்தல்.

§ பாவவிருத்தியினால் = கடாதியாகாரவிருத்தியினால்; பாவத்துவ மும் = தன்மயத்துவமும்.

(அ-கை.) இப்போது பிரஹ்மவிருத்தியினைத் துதிக்கின்றார் :—

ये हि वृत्तिं विजानन्ति ज्ञात्वापि वर्द्धयन्ति ये ॥

ते वै सत्पुरुषा धन्या वंघास्ते भुवनत्रये ॥ १३१ ॥

எவர்கள் இவ்விருத்தியை யறிகின்றார்களோ, அறிந்து எவர்கள் விருத்தி (யதிகரிக்கச்) செய்கின்றார்களோ, அவர்களே சத்புருஷர்கள் ; தன்னியர்கள் ; மூவுலகத்தினும் பூஜிக்கப்படுபவர்கள். (கநக)

(அ-கை.) துதிக்கப்படுந்தன்மையிற் காரணத்தைக் கூறுகின்றார்:—

येषां वृत्तिः समा वृद्धा परिपक्वा च सा पुनः ॥

ते वै सद्ब्रह्मतां प्राप्ता नेतरे ब्रह्मवादिनः ॥ १३२ ॥

எவர்களுடைய விருத்தி சமமாயும், விருத்தி யடைந்த (அதிகரித்த) தாயும், பரிபக்குவமானதாயு மிருக்கின்றதோ, அவர்களே சத்தாகிய பிரஹ்மத்தை யடைந்தோர்; சப்தவாதிகளாகிய மற்றையோ ரடைந்தவரல்லர். (கநஉ)

(அ-கை.) அச்சப்தவாதிகளையே நிந்திக்கின்றார் :—

कुशला ब्रह्मवार्त्तायां वृत्तिहीनाः सुरागिणः ॥

तेप्यज्ञानतमा नूनं पुनरायांति यांति च ॥ १३३ ॥

பிரஹ்மத்தைப் பற்றிப் பேசுவதில் சமர்த்தர்களாயும், நல்ல ராகமுள்ளவர்களாயு முள்ளவர்கள் எவர்களோ, அவர்கள் அஞ்ஞானிகளாய் நிச்சயமாக வருகின்றார்கள் ; போகின்றார்கள். (கநங)

(அ-கை.) இதுவுமது.

निमेषार्द्धे न तिष्ठन्ति वृत्तिं ब्रह्ममयीं विना ॥

यथा तिष्ठन्ति ब्रह्माद्याः सनकाद्याः शुकादयः ॥ १३४ ॥

பிரஹ்மாகியரும்; சனகாதியரும், சுகர்முதலியோரும் இருப்பது போலப் பிரஹ்மமயமாகிய விருத்தியின்றி அரை நிமிஷமும் நிற்பதில்லை. எப்போதும் பிரஹ்மமயமான விருத்தியோடு இருக்கின்ற ரென்பது பொருள். (கநச)

(அ-கை.) இவ்வாறு தாம்கொண்ட சுருதிமுடிவிலுள்ள இராஜயோகத்தின் அங்கத்தோடு கூறி முன் தொடங்கிய சாங்கிய வேதாந்த விசாரத்தினை ஐந்து சுலோகங்களால் முடிக்கின்றார் :—

कार्ये कारणतः याता कारणे न हि कार्यता ॥

कारणत्वं ततो नश्येत् कार्याभावे विचारतः ॥ १३५ ॥

* காரியத்தில் † காரணத்தன்மை வருகின்றது ; காரணத்தில் காரியத்தன்மை வருவதில்லை. ஆதலால் † விசாரத்தினால் காரியத்தன்மை இல்லாததாகவே காரணத்தன்மை பொய்யாகின்றது. (கநக)

(அ-கை.) இதுவுமது.

अथ शुद्धं भवेद्वस्तु यद्वै वाचामगोचरम्

* द्रष्टव्यं मृद्धटेनैव दृष्टान्तेन पुनः पुनः ॥ १३६ ॥

பின்னர் (காரிய காரணத்தன்மையின் நீக்கத்தில்) வாக்கிற்கெட்டாத சுத்த வஸ்து எதுவோ, அது வாகின்றான் மண்டகுடதிருஷ்டாந்தத்தினால் (வேற்றுமை நோன்றுவண்ணம்) அடிக்கடி காணவேண்டும். (கநக)

(அ-கை.) இந்த விசாரம் ஞானசாதனமாத்திர மன்று; தியானசாதனமுமா மென்று கூறுகின்றார் :—

* अनेनैव प्रकारेण वृत्तिर्ब्रह्मात्मिका भवेत् ॥

उदेति शुद्धचित्तानां वृत्तिज्ञानं ततः परम् ॥ १३७ ॥

இவ்விதத்தினாலே விருத்தி பிரஹ்மவடிவமாகின்றது. அதன்பின் சுத்தசித்தமுள்ளார்க்குப் பிரஹ்மாகாரவிருத்தினானம் உதிக்கின்றது. (கநக)

* கடபடா திவடிவ விகாரத்தில்.

† மண்டன்மைமுதலியவடிவ சர்வவிகாரா திஷ்டானத்துவம்.

† இத்திருஷ்டாந்தத்தினைப்போலத் தார்ஷ்டாந்தத்திலும் சத்தியஞான திவடிவப் பிரஹ்மத்திற்குக் காரணத்தன்மை வருகின்றது; பிரஹ்மத்தில் ஆகாசாதிகாரியத்தன்மை யில்லை. ஆதலால் பரமார்த்தமாக ஆகாசாதிகள் இல்லாதாகவே பிரஹ்மத்திற்குக் காரணத்தன்மை யில்லை யென்பது பொருள்.

(அ-கை.) அவ்விசாரத்தினையே இரண்டு சுலோகங்கள்
 னால் விரிக்கின்றார் :—

* कारणं व्यतिरेकेण पुमानादौ विलोकयेत् ॥

* अन्वयेन पुनस्तद्धि कार्ये नित्यं प्रपश्यति ॥ १३८ ॥

புருஷன் ஆதியில் காரணத்தை வெதிரேகமாக (காரிய
 மின்றியதாக) விசாரிக்கக்கடவன். மீண்டும் அக்காரணத்தை
 அந்வயத்தால் காரியத்திலும் நித்தியமாகக் காண்கின்றான். ()

(அ-கை.) இதுவுமது.

* कार्ये हि कारणं पश्येत् पश्चात्कार्यं विसर्जयेत् ॥

* कारणत्वं ततो गच्छेदवशिष्टं भवेन्मुनिः ॥ १३९ ॥

அல்லது ஆதியில் காரியத்தில் காரணத்தைப் பார்க்க;
 பின்னர்க் காரியத்தை நீக்கவிடுக. அதனால் (காரியத்தை விடு
 வதால்) காரணத்தன்மை தானே போய்விடுகின்றது. போகவே
 மிஞ்சியதா (சச்சின்மாத் திரமா) கின்றான் முநி (மனனசீலன்).

(அ-கை.) விசாரத்தாற்றேன்றிய அபரோக்ஷனானத்
 தால் முநிக்குப் பிரஹ்மத்துவம் (வேறுவிதமாயிருந்த வஸ்துவிற்
 கு உண்மைநிலை) உண்டாகுக. ஆனால் பரோக்ஷனாமாத் திரத்
 தால் எப்படி யுண்டாகுமென் றுசங்கித்துத் தீவிரபாவணயி
 னால் பரோக்ஷனானத்தாலும் பிரஹ்மத்துவ முண்டா மென்று
 திருஷ்டாந்தத்தோடு கூறுகின்றார் :—

भावितं तीव्रधेगेन यद्भ्रसु निश्चयात्मना ॥

* पुमांस्ताद्धि भवेच्छीघ्रं ज्ञेयं अमरकीटवत् ॥ १४० ॥

* நிச்சயபுத்தியுடையவனால் எந்த வஸ்து தீவிர வேக
 மாய் (இரவும்பகலும்) பாவிக்கப்படுகின்றதோ, அந்த † ஞேய
 வஸ்து வாகின்றான் ; ‡ பிரமரகிடம்போல. (கசு0)

* பரோக்ஷனாத்தினால் பிரமாதாவிலுள்ள ஆவரணம் நீங்கினும்
 பிரமேயத்திலுள்ள ஆவரணம் நீங்குகிறதில்லை. அங்கனமாயினும்,

† ஞேயவஸ்து-அபரோக்ஷமாயறியத்தக்க பிரஹ்மம்.

‡ பிரமரகிடம்போல - பிரமரமாகிய வண்டினால் ஒரிடத்திருந்து

கொண்டுவந்து உயிரோடு அதன் கூட்டில் வைக்கப்பட்ட புழுவானது
 பயத்தினால் வண்டைத் தியானித்து, அதன்வடிவேயாய்விடுகின்றது;
 அதுபோல் வென்பதாம்.

(அ-கை.) முன் சுலோகத்திற் கூறிய திருஷ்டாந்தத்தில் பாவனைவளியினாலே ஒன்றற்கு மற்றோர் தன்மை யுண்டாகுமாயின் அப்போது பிரஹ்மவிவர்த்தத்தன்மையால் பிரஹ்மவடிவமான விசுவத்திற்குப் பிரஹ்மபாவனையால் அவ்வடிவத்தன்மையுண்டா மென்று சொல்லவேண்டிய தென்னை யென்னும் அபிப்பிராயத்தினால் சர்வாத்மபாவனையைக் கூறுகின்றார் :—

* अदृश्यं भावरूपं च सर्वमेव चिदात्मकं ॥

* सावधानतया नित्यं स्वात्मानं भावयेद्बुधः ॥ १४१ ॥

* அதிகுரியமும் (பரோக்ஷமும்) பாவரூபமு (பிரத்தியக்ஷமு) மாகிய யாவும் சிற்சொருபமாம். அறிஞன் சாவதானமாக நித்தியம் தனது ஆத்மாவையே பாவிக்கடவன். (கசக)

(அ-கை.) இதனையே விரிக்கின்றார் :—

दृश्यं दृश्यतां नीत्वा ब्रह्माकारेण चिंतयेत् ॥

विद्वान् नित्यसुखे तिष्ठेद्विया चिद्रसपूर्णया ॥ १४२ ॥

திருசியத்தையும் அதிகுரியத்தன்மையையும் விட்டுப் பிரஹ்மகாரமாகச் சிந்திக்கவேண்டும். அதனால் வித்துவான் ஞானரச பூரணமான புத்தியோடு நித்தியசுகத்தில் நிற்கக்கடவன்.

(அ-கை.) இப்போது முற்கூறிய தமக்குச் சம்மதமான யோகத்தினை உபசங்கரிக்கின்றார் :—

एभिरंगैः समायुक्तो राजयोग उदाहृतः ॥

किंचित्पक्वकषायानां हठयोगेन संयुतः ॥ १४३ ॥

இவ்வங்கங்களோடுகூடியது இராஜயோக மெனப்படும். சொற்ப பக்குவகஷாய முடையார்க்கு ஹடயோகத்தோடு கூடிய இது வேதாந்தத்திற் சொல்லப்பட்ட யோகமாம். (கசங)

* சம்ஸ்கிருத சுலோகத்தில் * இப்புள்ளியிழ்ந்துருக்கும் அடிகளொழிந்த இந்நூலின் கடை-வது சுலோகமுதல் கசங-வது சுலோகம் வரையிலுள்ள வாக்கியங்கள் (தஜோபிந்து உபநிஷத்தின் வாக்கியங்கள்).

* அல்லது அதிகுரியமும் அதாவது திருஷ்டாவும்; பாவரூபமும் அதாவது சந்யமும் உம்மையால் தர்சனமுமாகிய இவையாவும்.

‡ பிரஹ்மகாரமாக அதாவது கற்பித்த பரிச்சின்ன நாமரூப உபாதி களின் நீக்கபூர்வபெரியவடிவமாக அதாவது அபரிச்சின்னவடிவமாக.

‡ பக்குவகஷாயம் - தகிக்கப்பட்ட இராகாதிகள் ; அவற்றையுடையோர் - பக்குவ கஷாயமுடையோர்.

(அ-கை.) இந்த ராஜயோகம் யாருக்குரிய தென்று கேட்குமிடத்துப் பரிபக்குவமனமுடையார்க்கா மென்று கூறி அப்படியானால் மனம் பரிபக்குவமடைதல் ஆரிதாமே என்று கேட்குமிடத்து இந்த ராஜயோகத்தைவிட மனதைப் பக்குவப்படுத்தும் மோக்ஷத்தின் அந்தரங்கசாதனம் வேறொன்றுண்டெனக் கூறுகின்றார்:—

परिपक्वं मनो येषां केवलोऽयं च सिद्धिः ॥

गुरुदैवतभक्तानां सर्वेषां सुलभो जवात् ॥ १४४ ॥

* பரிபக்குவமன முடையவர்களுக்கு இது (ராஜயோகம்) மாத்திரமே \dagger பெறும், அத்தியைத் தருவதாம். \S குருவினிடத்தும் தெய்வத்தினிடத்தும் அன்புள்ளார் \S யாவார்க்கும் செவ்வனே சிக்கிரத்தில் சாதிக்கத்தக்கதாம். (கசச)

* உவரோ அறுபகைவென்றோர் புருஷதூரந்தர ரெனப்படுவர்.

\dagger பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்மபரோக்ஷ ஞானவாயிலாகத் தனதுசொரு பமாக நிலைத்தல்வடிவ முத்தியைத் தருவதாம்.

\S இதனால் சருதேவதாபத்தி அந்தரங்கசாதனமாம். அதற்கு “यस्य देवे पराभक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ । तस्यैते कथिताह्वयः प्रकाशन्ते महात्मनः ॥” என்குத் தெய்வத்தினிடத்தில் மேலான பக்தியும் தெய்வத்தினிடத்திற்போல குருவினிடத்து மேலான பக்தியு மிருக்கின்றதோ, அம்மகாத்மா விற்கே சொல்லி, இவ்வர்த்தங்கள் பிரகாசிக்கு” மென்னும் சுவேநாசுவநாகநூதியும் “तद्विद्धि प्रणिपातेन, श्रद्धावाँलिभते ज्ञानम् अश्विने वणककत्ताल् अग्नि. सिरत्तै तयुद्वेयवन् ञानत्तैतयदैकिरुन्” என்னும் கீதாஸ்மிருதியும் பிரமாணமாம்.

\S யாவார்க்கும் என்றதனால் வர்ணசிரமாதிகளி ஶ அஃ கையி ன்றி மனுஷ்ய ஶாக்ஷி \dagger மெரு என்பது சித்தித்தது.

அபரோக்ஷா நுபூதி

முடிந்தது.

